Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 331 22. august, 2013] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

WWW.SOCIALISTER.DK

STOP RÆSET MOD BUNDEN

DEN EGYPTISKE REVOLUTION

Egypten er en smeltedigle i øjeblikket - og vi har fokus på det i dette nummer, hvor du bl.a. kan læse en udtalelse fra det egyptiske parti Revolutionære Socialister

SIDE 8 & 9

HVILKEN VEJ FOR VENSTREFLØJEN

"EL bør reducere pladserne i Folketinget til den rene talerstol og fokusere alle kræfter på det udenomsparlamentariske", sådan skriver Emil B. Sørensen. Læs Emils kommentar og meget mere om den danske vesntrefløj

SIDE 10, 11 & 12

DEMONSTRATION.

ved Folketingets åbning

1. OKTOBER

- JA TIL VELFÆRD
- NEJ TIL NEDSKÆRINGER

Læs mere på side 2

Ulighedens skole

Hele uddannelsessystemet fra børnehaven til universitetet er de seneste mange år blevet forandret. Reform efter reform har ændret vores institutioner i et nyliberalt billede. Det har betydet flere karakterer, afskaffelse af demokratiet og en underlæggelse til erhvervslivets interesser.

Kasper Pauli og Jesper Juul Mikkelsen

Den offentlige sektor er blevet omformet til at skulle understøtte erhvervslivets interesser i alle spørgsmål. Servicedirektivet, kvalitetsreformen og folkeskolereformen er de seneste tiltag som fortsætter forandringen af vores skoler og pædagogiske institutioner.

Skolen flytter ind i børnehaven

Den tidligere regerings reformer fastsatte at opdragelse og omsorg skal udskilles fra den pædagogiske faglighed og gøres til familiens ansvar, imens den pædagogiske faglighed skulle målrettes efter en lærings- og kompetence dagsorden. Sprogtest af treårige børn er et tydeligt eksempel på det man kalder en skolificering af børnehaven.

Folkeskolen for de fattige

Den nyligt indgåede folkeskolereform, levner ikke meget plads til praktiske fag men vægter de klassiske boglige fag som dansk og matematik endnu højere end i dag. Meget længere skoledage, sammen med lærernes forringede arbejdstidsaftale, resulterer i at børnene skal bruge mere tid i en kedeligere og dårligere skole.

Flere børn kommer til at hade skolen end allerede er tilfældet. Uligheden vil vokse fordi de rige forældre vil vælge folkeskolen fra, det samme vil de dygtige lærer mens flertallet vil stå tilbage med discountundervisning.

Karakterer som disciplin

Karaktererne har fået mere og mere plads både i folkeskolen, på gymnasiet og på universitetet. I folkeskolen giver man i dag karakterer i langt flere fag og nogle steder allerede i 3. klasse, og i gymnasiet er karakteren blevet mere afgørende for elevernes fremtid fordi kvote 2 næsten er afskaffet.

Men flere karakterer skaber ikke klogere børn og unge. Flere karakterer er derimod med til at ændre hvad der bliver opfattet som vigtigt i skoleklassen. Når karaktererne fylder meget, bliver fokus at bestå næste prøve frem for fokus på den mere helhedsorienteret dannelse.

Det skaber mere konkurrence i klasseværelset, mere ulighed og mindre plads til fællesskab og de mere "skæve" praktiske og sociale evner ryger i baggrunden. Kort sagt en oplæring til konkurrencestaten.

Karriereræset på universiteterne

Universiteterne er i dag store fabrikker som uddanner 1.000-vis af unge til en meget usikker jobsituation. Samtidig forsvandt demokratiet på universiteterne under den borgerlige regering da universiteterne fik bestyrelser med et flertal af medlemmer fra det private erhvervsliv. Nedskæringerne på masse-uddannelserne fortsætter mens man er begyndt at skabe elite-uddannelser tæt knyttet til erhvervslivet.

Dette har skabt individualiserede universiteter, hvor kampen for at få det rigtige studiejob og mase sig ind på elite-uddannelserne er blevet vigtige, i håbet om at få en karriere. I dag er det at få en universitetsuddannelse langt fra en sikkerhed for at kunne få et job. Det er med til at skabe usikkerhed og et individualiseret studiemiljø.

Skolens opdragelse

Skolen har altid været en institution som har reproducere den ulighed som er i samfundet. Børn af højtuddannede og velstillede, flyder ovenpå mens arbejderbørn får nederlag. Det handler om hvilket sprog og kultur skolen anerkender som den rigtige. De mange nye reformer vil forværre denne ulighed og svække de elementer i skolen som peger den anden vej såsom fælleskab og almen dannelse.

Mette Kramer Kristensen

De studerende betaler to gange

Der er en håbefuld summen blandt de 63.525 nye studerende på landets videregående uddannelser. Og det er ikke uden grund. For skal man tro uddannelsesminister Morten Østergaard (R) ulmer en forestående "kulturrevolution" på landets universiteter.

Silas Lundkvist, foto: Mette KRamer Kristensen

Uddannelsesminister Morten Østergaard, mener at landets universiteter - særligt indenfor humaniora - i for høj grad uddanner studerende til jobs i den offentlige sektor. Dermed bebudede uddannelsesministeren en "kulturrevolution" på de danske universiteter:

"Uanset om vi uddanner eskimologer eller DJØFere, skal de i fremtiden rettes mod det private arbejdsmarked. Det er her, jobbene kommer." (Berlingske, 21.5.2013)

Dermed bliver universiteternes fornemmeste praksis, at indrette den akademiske verden efter det private arbejdsmarkeds velbefindende - gerne så hurtigt som muligt.

SU-reformen der blev vedtaget den 28. juni 2013 indeholdt forskellige besparelser på SU-området på et beløb i omegnen af 2 milliarder kroner. Disse besparelser finansierede, sammen med kontanthjælpsreformen, regeringens konkurrencepakke "Vækstplan.dk".

"Væksplan.dk" indebar en lettelse af selskabsskatten for danske virksomheder, samt andre goder til det private arbejdsmarked. Betalt af de studerende og kontanthjælpsmodtagerne.

De studerende måtte nøjes med at tage Morten Østergaards ord for gode varer, da han på en rundtur blandt landets universiteter fortalte dem, at nedskæringen i deres SU - til fordel for det private erhvervsliv - er i deres egen bedste interesse. "Det er jo her jobbene kommer."

Kontrol

Mens kontrollen med de studerende blev øget med SU-reformen, stilles der ingen krav til erhvervslivet, omkring hvordan skattelettelser m.m. bør forvaltes. De kan i princippet gå til direktørlønnninger og auktionærbonusser, da regeringen hverken har udpeget konkrete mål eller kontrol af det private arbejdsmarkeds SU-finansierede lempelser.

Universitet som samfunds- og læringsinstitution bliver reduceret til erhvervslivets pølsefabrik. Når universiteterne nu skal masseproducere flere færdige studerende end tidligere, hurtigere og for færre penge, er det ingen garant for hverken beskæftigelse, kvalitet eller almen dannelse.

Dannelsen ryger i processen. Alment kendskab til, og interesse for kultur, litteratur, sprog, videnskab m.m., er således kun værdsat, i forhold til dets relevans for erhvervslivets (egen)interesser. Kort sagt betaler de studerende både ved mistet SU og via en underliggelse af uddannelserne til en simpelt og kedeligt "kan tjene penge på det" logik.

Morten Østergår har helt ret i at der er behov for en "kultur revolution" på universiteterne. Men det er ikke mere nyliberalisme der er brug for. Det er mere demokrati, mere dannelse, mere fordybelse, et langt mere samfundskritisk udgangspunkt, mindre ensomhed og mere fællesskab der er brug for.

Nej til adgangskrav på erhvervsskolerne

Et flertal i Folketinget vil sammen med LO og DA indføre adgangskrav for at kunne komme ind på erhvervsuddannelserne. Politikerne er kyniske. Hvis du fik nederlag i folkeskolen bliver det nu endnu sværere for dig at komme videre i livet.

Politikerne har skåret voldsomt i lærernes forberedelsestid i folkeskolen, konsekvensen vil blive at man skaber et endnu større lag i en ungdomsårgang uden uddannelse og som dermed går et meget usikkert voksen liv i møde.

Dette bliver særligt paradoksalt, når man ser på erhvervsuddannelserne. Her er det ikke karakteren i dansk og matematik, der er afgørende for tømrerlærlingen, men om han kan indgå i et samarbejde på en byggeplads, en byggeplads han desværre er fortrængt fra at vise sit værd på pga. de 12.000 manglende praktikpladser.

Socialistisk Arbejderavis
Nr. 331, 22. august 2013

JA TIL VELFÆRD
NEJ TIL NEDSKÆRINGER

En række fagforeninger og organisationer har indkaldt til demonstration og aktion ved Folketingets åbning 1. oktober. Vi har samlet udtalelser fra en del af initiativtagerne.

"Vi havde en lorte-regering, vi har en lorte-regering, og med 99,9 % sikkerhed bliver den næste endnu mere en lorte-regering. Med andre ord: Der er ikke nogen parlamentariske løsninger på nedskæringerne og krisepolitikken. Så derfor er det rigtigt dejligt, at der nu bliver en demonstration ved folketingets åbning 1. oktober. Det er en rigtig god anledning til at sige: 'Nu er det nok. Det er ikke vores krise – og vi vil ikke betale for den. Men vi er nødt til at være ærlige: Én demonstration er kun en start, hvis regeringens angreb skal stoppes. Der er brug for flere demonstrationer. Der er brug for andre former for protester. Og der er især brug for strejker og besættelser.
Det kommer ikke af sig selv. Men hvis vi får en demonstration, som er noget større end sidste år, så kan folk få selvtillid nok til at tage diskussionen tilbage på arbejdspladser og skoler. Så kan 1. oktober bliver starten på, at mange flere siger 'Nu er det nok!'. Lorteregering!"

Jørn Andersen, Internationale Socialister/ISU.

"Det er vigtigt konstant at stille krav til regeringen. Folketingets åbning er en rigtig god lejlighed til at fortælle regeringen, at vi f.eks. kræver flere arbejdspladser og uddannelsespladser, og at de arbejdsløse skal behandles ordentligt. Sammen med fagbevægelsen og studenterorganisationerne kan vi benytte den 1. oktober til at samle de mange stemmer, som mener, at der er råd til velfærd i Danmark og lægge pres på regeringen til at føre en anstændig politik. Det vil være en god opbakning til de krav, Enhedslisten har rejst."

Christian Juhl, Medlem af Folketinget for Enhedslisten.

"I PLS støtter vi ikke et bestemt parti, men ønsker en retfærdig og solidarisk politik, men efter PLS's mening fører regeringen en skævvredet kurs, som de ikke er valgt til. Vi mener ikke, at det er acceptabelt at tage fra de laveste sociale klasser. Skuden skal vendes og det er alles ansvar, men det er især den samlede fagbevægelse samt elev- og studenterbevægelsens pligt. Fremtiden tegnes af os!"

Martin Alexandersen, faglig sekretær i Pædagogstuderendes Landssammenslutning (PLS)

"Vi er med den 1. oktober på Folketingets åbning, fordi det er på tide, at vi står sammen og kræver, at regeringen ændrer kurs. Det er uacceptabelt, at en såkaldt "rød" regering fører borgerlig økonomisk politik, og nedskæringerne rammer bredt. Vi repræsenterer folk uden arbejde, som er blevet ramt af regeringens usolidariske arbejdsløshedspolitik, men hvis vi for alvor skal presse regeringen, skal vi stå sammen med folk i arbejde, med de studerende og andre grupper, der rammes af den asociale politik."

Jeppe Rohde, Talsperson for Solidaritet eller Frit Fald, København

"Et samfund skal kendes på, hvordan det prioriterer sit uddannelsessystem og værdsætter sine lærere. Vi deltager i initiativet om Folketingets åbning fordi, der er direkte sammenhæng mellem den lockout, som ramte os - lærere og børnehaveklasselederne på Frederiksberg og i resten af landet – i foråret, og den økonomiske politik, som den nuværende regering har valgt at føre. Fortsættelsen af nedskæringer på folkets skole i milliardklassen er en uansvarlig strategi, som vil få voldsomme konsekvenser for hundredetusindvis af børn og unge. Vi deltager i initiativet d. 1. oktober for at markere, at investeringer i folkeskolen er en fremtidsinvestering i alle borgeres velfærd og den eneste vej til udvikling og vækst. "

Ane Søegård, Formand for Danmarks Lærerforening Frederiksberg Afdeling.

"Det er fagbevægelsens opgave at vise solidariteten med de svageste i samfundet. Regeringen har ført en nedskæringspolitik, som har ramt mange af de svageste grupper. Derfor skal vi samle hele fagbevægelsen om dette initiativ, for at vise Regeringen, at vi mener, der er råd til velfærd i Danmark og at det ikke er de svageste, der skal betale for den økonomiske krise."

Benny Allermand, tillidsrepræsentant i Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening.

"Det er altafgørende, at vi mobiliserer en utilfredshed mod regeringens asociale økonomiske politik. Mobiliseringen har tre formål: Først og vigtigst gavner det vores politiske styrke at have praktisk erfaring med at organisere protester selv, også uden fagtoppens hjælp. Det giver os også en større kontaktflade, hvor nye kammerater mødes og knytter bånd og fælles relationer, der kan genoptages i forhold til kommende protester. For det andet skal vi huske på, at en regering med S-SF er langt mere sårbar overfor pres fra lønmodtagere, og derved lettere kan presses til at give indrømmelser, da utilfredsheden så vil komme fra "eget bagland". For det tredje er det vigtigt at give mulighed for at udtrykke alle daglige utilfredsheder med regeringens politik, også for de undertrykte grupper, der oplever en magtesløshed overfor den førte politik."

Jonathan Simmel, medlem af Socialistisk Arbejderparti og og aktiv i Dansk El-forbund.

"LFS støtter, at fagbevægelsen indkalder og mobiliserer til en markering af Folketingets åbning. Det gør vi fordi, regeringen skal presses til at opgive deres nyliberalistiske krisepolitik. Forudsætningen for at markeringen ved Folketingets åbning bliver stor afhænger af, om store fagforbund presses til at kaste deres faglige, politiske og økonomiske kapital i at mobilisere medlemmerne. Forhåbentlig vil vores initiativ sprede sig som ringe i vandet."

Jan Hoby, Næstformand i Landsforeningen for Socialpædagoger.

Afghanistankrigen - den katastrofale krig

Fakta om krigen:

- Start: oktober 2001
- Stadig 300 danske soldater i Afghanistan indtil 2014
- 12 års krig
- 12 mia. kr
- 43 dræbte danske soldater
- 211 sårede danske soldater
- 10.000 unge soldater har været i Afghanistan
- Der er brugt 10 gange så mange penge på krig som på civil hjælp
- 100.000 dræbte civile afghanere
- 5000 dræbte NATO-soldater

Krigen Mod Terror

”Dette forhold levner mulighed for kun én konklusion, nemlig at krigen i Afghanistan rent faktisk øgede terror-truslen.”
- Lars Erslev Andersen, lektor v. Center for Mellemøststudier, til Jyllandsposten 31.07.13

Den manglende debat om krigen

”Forsvaret og Udenrigsministeriet har skabt en fordrejet fortælling om succes i Afghanistan. Alle, der har vovet at sige noget andet, er blevet kaldt landsforrædere med solstik”
- Peter Viggo Jakobsen, lektor ved Forsvarsakademiet, i Information 09.08.13

Løgnen om Taliban

I 2002 skrev VK-regeringen i det beslutningsgrundlag, som alle partier på nær SF og Enhedslisten stemte for, at Taliban-bevægelsen stort set var slået.
”Resultatet efter små 12 års krig er, at Taleban står stærkere end på noget tidspunkt siden 2001, både politisk og militært, i Helmand og andre sydlige provinser i Afghanistan. I den forstand har NATO-styrkernes tilstedeværelse gjort mere skade end gavn.”
- Poul Villaume, Professor i samtidshistorie på Københavns Universitet, i Politiken 29.07.13

Ikke uden USA

”Selvfølgelig er det ikke gået, som vi havde ønsket. Vi havde da håbet, at Taliban stod svagere. Men nu vil amerikanerne altså ud, og så kan vi jo ikke stå tilbage og sige, vi bliver.”
- Per Stig Møller (K), tidl. udenrigsminister, til Ritzau 21.07.13

Efterlader et land i kaos

”Når vi forlader afghanerne i Helmand, er deres elektricitets- og vandforsyning ligeså utilstrækkelig, som da vi ankom. Retsvæsenet ikke-eksisterende, politiet voldeligt og korrupt, distriktcenteret i Gereshk i hænderne på den organiserede kriminalitet, byens mordrate en af de højeste i verden, markerne udenfor den danske lejr centrum for verdens opiumproduktion. Antallet af oprørernes angreb i første kvartal 2013 steg med 127% i forhold til året før."
- Carsten Jensen, forfatter, i Information 23.07.13

Krigens mål

Vi efterlader os et dysfunktionelt samfund. Men det er alt sammen irrelevant set med danske politikeres øjne. Det egentlige mål med krigen har været at binde os, i en tættere alliance med USA, at åbne døre for os i Washington”
- Carsten Jensen, forfatter, i Information 23.07.13

Krigen mod terror:
Imperialisme i det 21. århundrede

Som resultat af 11. september 2001 og den efterfølgende krig mod terror, gik Danmark med Poul Nyrups ord og Anders Foghs bevidste indsats ”med USA hele vejen”. Først Afghanistan, siden i Irak og Libyen.

Lene Junker

Resultatet af krigene er, at der er installeret nye regimer, som er afhængige af Vestens (USA og NATO) militære magt og penge. De tillader Vesten permanente baser, våbensalg og lukrative kontrakter til vestlige selskaber.

Desværre for det store flertal af overlevende afghanere, irakere og libyere, så er de på alle måder dårligere stillet end før krigene.

Ingen af krigens officielle mål er opnået

Terrortruslen er vokset og Al-Qaedas netværk forgrener sig ud i verden.

Taliban, som aldrig har haft ambitioner uden for Afghanistan, er langt stærkere i dag. USA og NATO har bevæbnet og støttet krigsherrerne i Nord. Opiumdyrkningen slår alle rekorder - ligesom korruption, fattigdom, antallet af flygtninge og kvinders selvmordsrate.

I snart 12 år er Taliban blevet omtalt som Ondskaben selv, der med Per Stig Møllers ord ”skal behandles som dræbersnegle”.

Fra dag ét kunne USA og NATO have forhandlet med Taliban. I dag, 12 år efter, er de tvunget til at forhandle med dem for at få en ”ærefuld exit” fra Afghanistan og sikre sig permanente baser mv.

Fra dag ét var de fleste afghanere faktisk positive over for USA og NATO, men de var blot tiltænkt rollen som statister i USA og NATO´s geopolitiske magtspil og kamp om adgang til regionens naturressourcer.

Krigstrommerne buldrer stadig

I starten af det 21. århundrede var USA den ubestridt stærkeste militære magt, men med en vigende økonomisk magt. Krigen mod terror skulle booste USA´s magt globalt, men nederlagene i Irak og Afghanistan har svækket USA yderligere.

Det har givet langt større spillerum til regionale stormagter, samtidig med at den økonomiske verdenskrise siden 2008 har skærpet den globale økonomiske og militære konkurrence.

Det er i dén ramme, vi skal forstå krigen i Mali, forslag om militær indgriben i Syren eller Iran.

Over hele verden forbereder magthaverne og militærindustrien sig på de kommende krige.

Dansk imperialisme fortsætter

Med forsvarsforliget fra 2011 fortsætter alle partier fra SF til DF denne militaristiske udenrigspolitik. Der afsættes penge til nye kampfly, kamphelikoptere og droner.

Trods modvilje mod at diskutere erfaringerne fra de tre foregående krige, ser forsvarsforligspartierne til gengæld meget velvilligt på mulighederne for at deltage i nye.

Vi skal gøre modstand mod den hjemlige oprustning, nye våbenkøb og kommende krigseventyr. I stedet skal man bruge pengene på velfærd og grønne job herhjemme og på global social retfærdighed.

Interview:
En soldat sprang fra

Socialistisk Arbejderavis har talt med ”Allan” som var konstabel og på vej til at blive udsendt til Afghanistan, men fortrød og sprang fra.

Hvorfor meldte du dig til at blive udsendt?

"Jeg var i en situation, hvor jeg ikke vidste hvad, jeg ville med mit liv, og en af mine venner havde været i Irak. Så jeg tænkte, at det var en mulighed for mig."

Men hvad fik dig så til at springe fra?

"Det var der flere årsager til. For det første mødte jeg gennem min tid som ansat soldat en overordnet, PJ, som jeg havde stor respekt for. Han blev udsendt. En dag blev hans gruppe beskudt, han blev ramt, fik skudt tommelfingeren af, og kuglen røg igennem lungen. Han røg på hospitalet i Danmark.

Her fortalte fra hospitalet om hvad, han havde oplevet i Afghanistan. Han fortalte, at det var det værste, han nogensinde han havde oplevet, og at han aldrig skulle afsted igen. Og frarådede andre fra at tage afsted. Men han tog så alligevel tilbage igen. En dag sagde de så i radioen, at han var blevet dræbt i Afghanistan.

En anden årsag var, at jeg oplevede, at der ikke var styr på en skid. På nogle af vores øvelser oplevede vi at blive beskudt af vores egne folk. Det var ikke betryggende at skulle udsendes med en flok 19-årige drenge, som var helt oppe og køre. Jeg kendte en anden, som var udsendt, hvor en af de nyere rekrutter pegede på ham med sit våben for sjov. Men våbnet gik af og kom til at skyde hovedet af ham!

Næsten alle, der var udsendt, var knækket, når de kom hjem. Det rykkede jo lidt i ens perspektiv, når nogle af dem, der har styr på tingene og er dygtige soldater knækker sådan. Lige pludselig sidder og græder."

Hvad er hæren for en institution?

"Det er jo en institution, som meget gerne vil have, der er krig. De ønsker at få flere penge til krig. Det er en institution, som ønsker at tegne et billede af, at det går skidegodt. De smører politikerne for at fremstille et meget positivt billede.

Hæren er jo som et helt almindeligt firma med en reklamestrategi og ambitioner om at blive større og få flere penge til nyt udstyr ud af politikerne. De fokuserer på det positive og kunne ikke drømme om at sige, at deres mission er umulig. De prøver at sælge et billede af at det går godt for at opretholde maskinen."

Helle Thorning baner vejen for højrefløjens hetz

Sommeren har budt på en hadefuld debat om østarbejdere og halalkød, som Ekstra Bladet og højrefløjen har forsøgt at piske op. For nyligt valgte Helle Thorning at blande sig i debatten om halalslagtning og servering af svinekød i daginstitutioner.

Christine Kyndi Bergen

"Jeg kan da godt forstå, at danskerne gerne vil vide, om der er bedt en bøn for dyret, inden det blev slagtet" sagde Helle Thorning, og advarede mod at "det skal ikke være sådan i Danmark, at man langsomt sniger danske traditioner ud af vores offentlige institutioner … fordi man skal tilpasse sig en anden kultur. Det er jeg ganske enkelt imod." Som eksempel på danske traditioner nævner Thorning flæskesteg, svinefrikadeller og juletræ.

Statsministeren kritiserer også Hvidovre Hospitals brug af halalkød - noget som den ekstremt racistiske organisation Stop Islamiseringen af Danmark prøvede at opbygge en demonstration omkring den 2. august.

Fødevareministeriet: en værdipolitisk bastion

Socialdemokraternes nye fødevareminister, Karen Hækkerup, fulgte trop - hun vil gøre fødevareministeriet til et værdipolitisk bastion mod hvad den ekstreme højrefløj ville kalde "islamiseringen" af madkulturen. "Det, jeg gerne vil som ny fødevareminister, er at tegne – også her – en værdipolitisk linje" siger hun.

Det er ynkeligt at de to socialdemokrater på den måde spiller med på højrefløjens hetz i håb om at forbedre skrantende meningsmålinger ved at prøve at vende fokus væk fra regeringens nedskæringer og arbejdsløshed til den sædvanlige hetz mod islam og muslimer.

Men det er ikke kun ynkeligt - ved at gå med på højrefløjens dagsorden og beskrive halalkød og servering af oksekødsfrikadeller som en trussel mod "dansk kultur" er det i sidste ende med til at styrke den yderste højrefløjs og fascisternes dagsorden.

Sommerens debat om østarbejdere der "tager" arbejdet fra danske arbejdere og om halalkød og svinefrikadeller har vist behovet for at venstrefløjen går imod de racistiske argumenter. Problemet er hverken muslimer eller østarbejdere. Racismen bruges som et dække for regeringens nedskæringer og arbejdsgivernes iver efter at få den billigst mulige arbejdskraft.

LUK RØVEN OG ÅBN GRÆNSERNE!

Flygtninge og indvandrere bliver konstant gjort til syndebukke, når arbejdsløshed og nedskæringer skal retfærdiggøres, men mange af argumenterne er baseret på myter.

Mette Hermansen

'Det handler i høj grad om at stresse rumænerne, så de ikke har et indtryk af, at de bare kan komme og bruge Danmark som campingplads. Så de skal vækkes om natten og fjernes. Og de mange, der sidder og tigger eller spiller musik ved vores supermarkeder – som nærmest er blevet fast inventar – de skal straffes.'

Sådan lød det tidligere i år, da den socialdemokratiske formand for Integrationsudvalget, Trine Bramsen, udtalte sig om hjemløse rumænere i Danmark. Men problemet med hjemløse rumænere er ikke rumænerne, problemet er manglen på arbejde.

Mennesker har altid migreret. I perioden 1836-1914 flyttede 30 millioner mennesker til USA. Grænsekontrol og lukkede grænser er en forholdsvis ny opfindelse og ikke en naturlighed.

Immigranter er ofte meget velkomne i opgangstider, hvor arbejdsløsheden er lav. Halvfjerdsernes regeringer opfordrede migrantarbejdere til at komme til Danmark og arbejde. En globaliseret kapitalisme gør, at arbejdspladser flytter rundt, og det giver mening, at folk gerne vil flytte derhen, hvor der er arbejde at få. Tal fra England viser, at kun omkring 13.000 af landets ca. 2 millioner immigranter fra de otte nyeste østeuropæiske lande på et tidspunkt har søgt om understøttelse eller boligstøtte – det er mindre end 1%. Dette er netop fordi, at hovedårsagen til at mennesker migrerer, er arbejde, og ikke for at 'nasse' på systemet. En udbredt myte er, at jo flere immigranter desto mere pres vil der være på vores sygehusvæsen, vores skoler og 'det offentlige' over en bred kam. Dette er dog blot en myte, da langt størstedelen af immigranter ikke skal uddannes, er sunde og raske og ikke har børn – det betyder, at de generelt bidrager med meget mere end de trækker ud af systemet. Som alle andre er de både skatteydere og brugere af velfærdssystemet.

Problemet er, at det kapitalistiske system ikke altid er i opsving og når nedgangstider rammer kan migrantarbejdere ikke bruges længere. Derfor er det en stor fordel for arbejdsgiverne, hvis de fra begyndelsen kan ansætte dem uden rettigheder, så de kan komme af med dem ligeså hurtigt, som de hyrede dem. Det seneste eksempel er Metrobyggeriet, som har ansat østarbejdere uden overenskomst til 60 kr. i timen.

Også vores regeringer har fordel af opdelingen mellem herfødte arbejdere og arbejdere, som kommer fra andre lande. Når migrantarbejdere behandles som andenrangsborgere, kan regeringen nemt bruge dem som syndebukke til at maskere deres nedskæringspolitik og bebrejde dem for arbejdsløshed og forringelser. En undersøgelse fra den engelske Department for Work and Pensions fra 2008 viser dog, at der ingen statistisk sammenhæng er mellem immigration og arbejdsløshed, hverken på den generelle arbejdsløshed eller indenfor de forskellige fag.

Splittelse er gift for arbejderklassen

Selvom både arbejdsløshed og indvandring er faktorer, der eksisterer i vores samfund, behøver der ikke være en sammenhæng mellem de to. Arbejdsløsheden stiger i krisetider, mens immigrationen normalt aftager, og mange migrantarbejdere forlader landet, da der ikke er arbejde at få.

Magthavernes taktik er at splitte os. Hvem er født her, hvem er ikke. En splittet arbejderklasse kan ikke effektivt slås igen mod de angreb, vi ser på vores dagpenge, SU, arbejdsforhold og fagforeninger eller mod den voksende privatisering, vi ser af vores hospitaler, universiteter og offentlige transport. Som socialister er vi ikke kun imod racisme fordi det er uretfærdigt, og vi er ikke kun for åbne grænser, fordi vi gerne vil hjælpe folk. Vi er for menneskers, ikke arbejdets, fri bevægelighed, fordi kampen mod et system, som igen og igen går i krise og skaber arbejdsløshed, hjemløshed og armod, er international. Det ville være en styrke med nogle flere egyptere og grækere her, som kunne dele ud af deres erfaringer. Arbejdere og studerende i Danmark har mere til fælles med befolkningerne i Sydeuropa og Nordafrika, der kæmper for mod forringelser og undertrykkende regimer, end vi har med vores egne arbejdsgivere og regering.

Derfor siger vi: luk røven med racistiske myter og åbn grænserne så vi kan slås igen.

Hvidovre For Mangfoldighed

Lokale Hvidovre-medlemmer af IS og SUF står bag dannelsen af en antiracistisk lokalgruppe ved navn Hvidovre For Mangfoldighed.

Som et modspil til SIAD's racistiske demonstration foran Hvidovre Hospital i protest mod hospitalets fornuftige madpolitik, hvor der serveres halal-kød for patienter og ansatte blev der indsamlet til en takkegave til hospitalets personale.

Aktionen "Tak for mangfoldigheden" indgik i den antiracistiske moddemonstration indkaldt af Antifascistisk Aktion.

Lokale regionsrådspolitikere fra venstrefløjen samt en lokal imam kom og takkede for gaven og støtten ved demonstrationen. Det var første gang i mange år, at antiracister demonstrerede i Hvidovre, og imens nogle lokale mødte op til demonstrationen, bakkede andre op ved at vinke og klappe på ruten, og der blev sågar givet blomster til demonstrationen.

IS stod for en indsamling af kontakter på folk i demoen for folk, der gerne vil være med til kommende antiracistiske aktiviteter med et bredere perspektiv end blot altid at skulle møde op, når racister og nazister vil gå på gaden.

BLOKADE MOD UNDERBETALING PÅ METROBYGGERIET I KØBENHAVN

Fredag eftermiddag dannede en gruppe på ca. 50 arbejdere en blokade på Nørrebro. Selvom metrobyggeriet er offentligt finansieret så virker politikernes "sociale klausuler" åbenbart ikke. Inde på metrobyggepladsen har firmaet Cinterex ansat arbejdere til lønninger på 60 kr i timen, 50 timer om ugen! Det var baggrunden for, at aktionsgruppen "utilfredse byggearbejdere" havde indkaldt til faglig blokade.

Jesper Juul Mikkelsen

Tidspunktet for blokaden var velvalgt. Netop denne eftermiddag havde metrofirmaet gang i en såkaldt flydestøbning som hele tiden skal fødes med nyt beton. Det lykkedes blokaden at få 3 betonblandere til at vende rundt. Blokaden holdt omkring en time. Havde man kunne holde blokaden blot en time mere, ville det havde været nok til at ødelægge den igangværende støbning med meget store økonomiske tab for firmaet til følge. Men politiet var begyndte at ankomme i biler og lederen af blokaden besluttede at opløse den, under råbet: "Vi kom sammen - vi går sammen".

Uenighed i blokaden

Nogle af deltagerne i blokaden mente, at det var alt for tidligt at opløse den. "Det er for slapt det her!" var der en, som sagde. "Politiet var jo ikke engang begyndt at tænke på at flytte os", sagde en anden. Da én råbte: "Hvorfor fanden skal vi flytte os nu?" blev der råbt tilbage: "fordi jeg siger det". Blokaden blev opløst. Blokadeaktivisterne mødtes kort tid efter for at evaluere aktionen. Flere var utilfredse med, at der ikke var mobiliseret nok folk, mens andre kritiserede, at lederne af blokaden ikke var valgte men selvudråbte og havde besluttet at opløse blokaden.

For at fremtidige blokader skal være mere end symbolske handlinger og virkelig tvinge metrovirksomhederne til at betale ordentlige lønninger, er det nødvendigt, at der bliver mobiliseret bredere. Målet må være at der er nok arbejdere til at opretholde blokaden, selv om politiet tilkaldes. En effektiv blokade kan komme til at koste løndumpingsfirmaerne mange penge og dermed give arbejderne stor magt. Derfor skal kampen mod metroens løndumping gøres til en folkesag.

"Smuthul" i lovgivning presser lønnen blandt østeuropæiske arbejdere

Florin Jurcuta kommer fra Rumænien og arbejder på et gartneri i Danmark. Her fortæller han om sine erfaringer som såkaldt "østarbejder" i Danmark.

Der hvor jeg arbejder, havde jeg og mine kollegaer nogle problemer med penge - vi fik ikke den lønforhøjelse, vi var berettiget til.

Så vi talte med 3F, som er planteskolearbejdernes fagforening, og de vil lave en kontrol på vores arbejdsplads, men først sidst i august. Så jeg ved ikke hvordan tingene vil udvikle sig efter diskussionerne mellem arbejdsgiveren og fagforeningen.

Vi er hovedsageligt ansat som praktikanter, og lønnen starter fra 63 kr. i timen og stiger så til 88 kr. i timen. Det er mindre end den normale løn for en almindelig arbejder, men jeg er blevet fortalt at det er normalt for en praktikant, og det er en mulighed for at ansætte rumænske arbejdere til en meget lav løn, som mange arbejdsgivere kender og benytter sig af.

Sandheden er at vi ikke arbejder med noget, som har forbindelse til vores uddannelse. Jeg har for eksempel en uddannelse som miljøingeniør, og det jeg laver er basalt ukvalificeret arbejde (pakning, flytning, rengøring osv.).

Jeg synes, der er et smuthul i dansk arbejdslovgivning, som virksomhederne bruger for at få billige arbejdere fra Østeuropa og ansætte dem som praktikanter, imens de i virkeligheden bruger os til hvilken som helst slags arbejde, uanset vores uddannelse.

Men det er noget som vi forventede, da vi forlod Rumænien, vi forventede ikke at blive specialiseret på vores arbejdsplads eller at få et kontorjob. Det er trods alt sådan kapitalismen fungerer, virksomhederne prøver altid at minimere deres omkostninger og nu har de fået en mulighed for at få nogle billige immigrantarbejdere.

Jeg var praktikant i 18 måneder og siden juli har jeg været ansat som almindelig gartneriarbejder, og jeg bliver betalt den normale løn for den type af arbejde - 134 kr. i timen. Sådan en arbejdskontrakt kunne jeg næppe have fået for 18 måneder siden, da jeg først kom til Danmark, der er jo masser af folk, som allerede bor i Danmark og søger job.

Det mener vi

Ræset mod bunden

Gang på gang får vi at vide fra politikere, arbejdsgivere og medier at der ikke er råd til velfærd eller lønfremgang.

Velfærdsstaten og de høje danske lønninger er barrierer for danske virksomheders indtjening og mulighed for at klare sig i den globale konkurrence, siger de. Dansk konkurrenceevne skal styrkes - og det betyder at almindelige mennesker må spænde livremmen ind.

Kun én vinder

Men at danske virksomheder klarer sig godt i konkurrence-ræset betyder ikke nødvendigvis flere jobs, og det betyder slet ikke bedre løn, bedre arbejdsforhold eller flere penge til velfærden.

Kampen om bedre konkurrenceevne er kampen om arbejdsgivernes ret til at få større profit - og der er kun én vinder.

Konkurrencen om hvem der har de billigste arbejdere og kan producere billigst er et kapløb mod bunden nærmest uden ende.

Alle de fremskridt som arbejderbevægelsen har vundet - 37 timers arbejdsuge, 6 ugers ferie, betalt pension, løn under sygdom, lønstigninger osv. osv. - har været i modstrid med arbejdsgivernes interesser og en bedre konkurrenceevne.

Tag pengene fra dem der har rigeligt - de rige!

Samtidig med at vores realløn falder og vores velfærd forringes viser rapport på rapport at de rige bliver rigere. Fra 2011-2012 voksede Danmarks 100 rigestes formue med 12 % til 173 milliarder kroner.

Samtidig har danske virksomheder travlt med at gemme deres penge i skattely. I 2011 var der 106 milliarder kroner i skattely - en firedobling i løbet af få år.

For nylig begyndte Skat at undersøge Novo Nordisk, de mener at selskabet har omdirigeret 22 milliarder kroner til skattely og derfor skylder 5,5 milliarder kroner i skat.

Mange andre multinationale firmaer betaler heller ikke skat i Danmark. Nestlé har ikke betalt skat i Danmark i over 20 år, og indberettede i 2011 et underskud på 53.129.533 kr. til Skat.

Også Statoil slap endnu engang for skattebetalingen ved at indberette et underskud på 425.846.147 kr.

Og på trods af krisen har flere virksomheder rekordoverskud. Tal fra 3f viser at industrien i 2011 fik rekordoverskud - faktisk det største overskud i 10 år trods krisen. Og samtidig falder reallønnen.

Med andre ord: De rige fester og det er dig og mig der betaler.

Fra overklassefest til klassekamp

Hvis udviklingen skal vendes kræver det at vi svarer igen.

Men fagtoppen er bovlamme trods angreb på angreb på arbejdere og arbejdsløses forhold.

Folk flygter fra regeringspartierne som tydeligvis støtter op om bossernes angreb. Mange vender sig mod Enhedslisten, men det føre ikke i sig selv noget med sig. Derfor er det både vigtigt og nødvendigt at aktivisterne i Enhedslisten har indkaldt til deres egen græsrods-konference.

Vi må acceptere at vores side af klassekampen starter i det små. Hvis vi vente på det store perfekte modsvar kommer vi til at vente på ingenting.

Vores kamp begynder med små blokader og med mindre demonstrationer fx som den ved Folketingets åbning. Men målet med disse mindre aktiviteter er at de bruges til at organisere så vi kan blive mange flere aktive. Så mange aktive at vi kan stoppe ræset mod bunden og ødelægge de riges yuppie-fest.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533
2200 København N
KONTO Nr.: 1551-5780160
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: Trykcentralen
OPLAG: 1700 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Christine Bergen
Red. afsluttet den 19. AUGUST 2013 ISSN 1600-2687

Nye protester i Tunesien

Den tunesiske revolution blussede atter op i slutningen af juli. Hundrede tusinder gik på gaden i flere tunesiske byer fredag d. 26. juli i en massiv generalstrejke, iværksat af fagforeningsforbundet UGTT, der repræsenterer ca. 500.000 tunesiske arbejdere.

Anne Wolf Kristensen

Gnisten tændtes af drabet på Mohamed Brahimi, en fremstående kritiker af det islamistiske regeringsparti, Ennahda. Brahimi er den anden ledende oppositionsfigur, der er blevet likvideret i 2013. Tidligere på året blev den kendte og populære Chokri Beleid fra venstrefløjen skudt og dræbt.

Den hurtige opflamning af situationen i Tunesien skyldes måske i første omgang den folkelige protest mod likvideringen af Brahimi, men flere forhold understreger, at mordet på Brahimi nærmere var dråben, der fik bægeret til at flyde over.

Sloganet fra 2011-oprøret, der endte med Ben Alis afgang, "Folket ønsker regimets fald", blev taget op igen af folkemasserne i gaderne, mens regeringsbygninger i både større og mindre byer blev indtaget eller blokeret, og en uafhængig revolutionær regering blev erklæret i byen Sidi Bouzid.

Sidst, men ikke mindst, var tuneserne stærkt inspireret af den egyptiske Rebel-bevægelse, der for nylig var med til at vælte præsident Mursi. Disse forhold gør det klart, at det arabiske forår nu for alvor er en arabisk revolution med styrke og muligheder.

Detroits fald

Detroit, byen der spillede hovedrollen i den amerikanske bilindustri i årtier, gik officielt konkurs i juli måned.

Anna Wolf

Detroit har nu længe været kendt som et sørgeligt kapitel i amerikansk historie. I 1960 var USA's bilindustri stadig den absolut største i verden, og Detroit havde på det tidspunkt landets højeste indkomst per indbygger.

Siden har konkurrence fra bl.a. den japanske bilindustri slået giganterne General Motors, Ford og Chrysler ud på sidelinjen, og de riges store huse og skyskrabere står tilbage som forladte ruiner, symboler på byens forfald. Gælden er sat til ca. $ 18 milliarder.

Arbejderklassen betaler prisen. Den rige herskende klasse har enorme ressourcer til rådighed og kan sagtens beskytte sin profit. Detroit led under et neoliberalt tiltag med omstrukturering af den amerikanske bilindustri, der tvang lønninger og arbejdsforhold i bund. Desuden har såkaldt "white flight" resulteret i en fattig underklasse bestående af sorte, hvilket igen har affødt racisme og opdeling.

NYT FRA MODSTAND.ORG

Colin Baker – Solidarinosch

En del af serien 'Revolutioner i vores tid'

For lidt over 30 år siden dannede hundredtusindevis af polske arbejdere arbejderråd på deres arbejdspladser, med dertilhørende regionale og nationale koordineringsgrupper.

Bevægelsen fik navnet Solidarinocsh, og udfordrede ikke bare de statsstyrede fagforeninger, men hele den polske stat. I få måneder var det arbejdernes magt der reelt set styrede hele samfundet.

Det var en kombination af manglende politiske organisering af de mest radikale arbejdere, svigt og udsalg fra bevægelsens ledere og endelig et militærkup, som anbragte flere tusinde arbejdere i lejre, der endte med at kvæle bevægelsen.

Læs denne medrivende og glemte historie om en af den nyere tids mest massive arbejdermagtsbevægelser.

Pjecen kan købes for 10 kr. fra forlaget modstand.org

Alex Callinicos

Arberjdemagt

Arbejderrådsbevægelser fik sit mest avanceret udtryk i Rusland omkring den russiske revolution i 1917. Men arbejderes erfaringerne med at danne egne organer begrænser sig ikke kun til Rusland. Også i Tyskland, Italien og Spanien udfordrede arbejdernes initiativer staten og den borgerlige elites magt.

Hvad der går igen i alle de eksempler er dels at arbejdernes organer organiserer alle på gulvplan på arbejdspladsen med én stemme pr. arbejder, og at alle der repræsenterer deres kollegaer kan trækkes hjem i sammen øjeblik de ikke har opbakning i baglandet.

I tillæg har pjecen en artikel om de 17 sønderjyske byer, som på daværende tidspunkt var under tysk herredømme og som en del af "Den tyske Revolution" fik lokale arbejder- og soldaterråd, der afløste de lokale borgerlige kræfters magt - selv i Danmark har vi haft erfaringer med arbejdermagt.

Pjecen kan købes for 10 kr. fra forlaget modstand.org

Tidslinje
En revolution undervejs

I mere end et årti har de egyptiske masser demonstreret på gaderne og strejket på deres arbejdspladser. Demonstrationer mod regimet og strejker for sociale rettigheder og økonomiske krav går igen. Her er et udpluk af nogle af de vigtigste protester op til revolutionen.

Anders Bæk Simonsen.

September 2000. Solidaritets demonstrationer for Palæstina:
Massedemonstrationer breder sig, organiseret af folkeskoleelever og universitetsstuderende.

Den 20. Marts 2003. Anti-krigsdemonstrationer mod invasionen af Irak:
Demonstration på Tahrir Pladsen tiltrækker 40.000 mennesker, der besætter pladsen i 24 timer.

Den 7. December 2006. Strejkebevægelsen antændes i Mahalla:
21.000 arbejdere på Egyptens største, og statsejede, tekstilfabrik går i strejke. Det lykkes arbejderne efter en 3 dage lang "sit-in" besættelse af fabrikken at gennemtvinge deres krav til staten. En strejkebølge breder sig ud i landet, selv til brancher hvor det er ulovligt at strejke.

September 2007. Den anden massestrejke udspringer igen fra Mahalla:
Samme tekstilfabrik besættes atter, da regeringen ikke har efterkommet kravene. Igen spreder strejkerne sig til en lang række brancher, og arbejdernes egne strejkekomitéer udfordrer de statslige fagforeningernes lederskab.

December 2007. Skatteopkrævernes strejker og sit-ins fører til den første uafhængige fagforening:
En 3 måneder lang strejke for højere løn og en 11 dage lang sit-in med 10.000 deltagere foran Finansministeriet sejrer, og Egyptens første frie og ikke-statslige fagforening dannes.

2008 Den egyptiske intifada:
Der indkaldes til generalstrejke på kravet om ny mindsteløn. Unge aktivister opfordrer til civil ulydighed mod Mubaraks regime, som omvendt truer med at slå protesterne ned. I Mahalla tvinges arbejderne på arbejde, hvilket udvikler sig til 4 dages gadekampe med politiet.

Fra 1998 indtil revolutionen begynder d. 25. februar 2011:
Deltagelse af millioner af arbejdere i mere end 4000 strejker, sit-ins og andre kollektive aktioner i den største og mest vedholdende sociale bevægelse i Egypten siden kampen for at smide briterne ud efter 2. Verdenskrig.

I det første kvartal af 2013 registreredes der mere end 2400 strejker og protester.

Udtalelse fra de egyptiske Revolutionære Socialister om massakren i Kairo:

NED MED MILITÆRSTYRET! NED MED AL-SISI, LEDEREN AF KONTRAREVOLUTIONEN!

Den blodige opløsning af sit-ins i Al-Nahda Square og Raba'a al-Adawiyya [Pladserne i Kairo, hvor tilhængere af Det Muslimske Broderskab har protesteret mod militærets kup og fjernelse af præsident Mursi, red.] er intet andet end en massakre forberedt på forhånd. Den sigter mod at udslette det Muslimske Broderskab. Men det er også en del af en plan om at tage livet af den egyptiske revolution og genoprette den militær-politi tilstand, der var under Mubaraks regime.

Revolutionære Socialister forsvarede ikke regimet, Mohamed Mursi og Det Muslimske Broderskab én eneste dag. Vi var altid i forreste rækker af oppositionen imod det kriminelle, fallerede regime, som forrådte målene for den egyptiske revolution. Det beskyttede selve grundpillerne i Mubaraks regime og dets sikkerhedsapparat, de væbnede styrker og korrupte forretningsmænd. Vi deltog stærkt i den revolutionære bølge den 30. juni. Vi forsvarede heller ikke én eneste dag Broderskabets sit-ins eller deres forsøg på at få Mursi tilbage til magten.

Men vi er nødt til at sætte begivenhederne i dag i deres sammenhæng, som er brugen af militæret til at smadre arbejdernes strejker. Vi ser også, at udnævnelsen af nye provinsguvernører i vid udstrækning er trukket fra rækken af resterne fra det gamle regime, politiet og militæret generaler.

Så er der den politik, som General Abdel Fatah Al-Sisi regering fører. Den har vedtaget en køreplan, der er klart fjendtlig over for den egyptiske revolutions mål og krav, som er frihed, værdighed og social retfærdighed.

Dette er baggrunden for den brutale massakre, som hæren og politiet begår. Det er en blodig generalprøve for afvikling af den egyptiske revolution. Ved at skabe en tilstand af terror sigter den mod at bryde den revolutionære vilje båret af alle egyptere, der hævder deres rettigheder, uanset om de arbejdere, fattige, eller fra den revolutionære ungdom.

Men reaktionen fra Det Muslimske Broderskab og salafisterne i at angribe kristne og deres kirker, er en sekterisk forbrydelse, der kun tjener de kontrarevolutionære kræfter. Det beskidte forsøg på at skabe en borgerkrig, hvor egyptiske kristne vil falde som ofre for det reaktionære Muslimske Broderskab, er et forsøg hvori Mubaraks stat og Al-Sisi er medskyldige, de har aldrig en eneste dag forsvaret kopterne og deres kirker.

Vi står fast imod Al-Sisi massakrer og imod hans grimme forsøg på at afbryde den egyptiske revolution. For nutidens massakre er det første skridt på vejen mod kontrarevolutionen. Vi står med den samme fasthed mod alle angreb på Egyptens kristne og mod den sekteriske kampagne, som kun tjener interesser Al-Sisi og hans blodige projekt.

Mange, der beskrev sig selv som liberale og venstreorienterede har forrådt den egyptiske revolution, ledet af dem, der deltog i Al-Sisi regering. De har solgt martyrernes blod ved at hvidvaske militæret og kontrarevolutionen. Disse mennesker har blod på deres hænder.

Vi, de Revolutionære Socialister, vil aldrig afvige for et øjeblik fra stien til den egyptiske revolution. Vi vil aldrig gå på kompromis med principperne fra de revolutionære martyrer og deres rene blod: dem der faldt i konfrontationerne med Mubarak, dem der faldt i konfrontationerne med Militærrådet, dem der faldt i konfrontationerne med Mursi regimet og dem der falder nu i konfrontationerne med Al-Sisi og hans hunde.

- **Ned med militærstyret!**
- **Ingen tilbagevenden til det gamle regime!**
- **Nej til en tilbagevenden af Broderskabet!**
- **Al magt og rigdom til folket!**

Revolutionære Socialister
14. August 2013

DEN EGYPTISKE REVOLUTION:

MILITÆRREGIMET STÅR NU BLODIGT OG NØGENT TILBAGE

I disse dage er vi vidne til en blodig og brutal offensiv fra militæret og elementerne fra det gamle regime, hvis hensigt er at knuse de revolutionæres landvindinger. Linjen fra militæret har været så brutal at de liberale kræfter er trådt ud af den midlertidige regering, masken er faldet af og regeringen står nu tilbage som den gamle ordens, militærets regering.

af Anders Bæk Simonsen.

De sidste to et halvt år, der er gået, har været een lang styrkeprøve mellem de revolutionære kræfter og militæret.

Det er ikke første gang, at revolutionen har lidt tilbageslag, og at ordet militærkup har været nævnt. Det er ikke længere tid siden end sidste sommer i forbindelse med præsidentvalget, at militærets ledere indledte en offensiv og bl.a. forsøgte at manipulere med valget og trække offentliggørelse af vinderen i langdrag.

Dengang var det først, da militærets tanks begyndte at omrokere og opstille på bestemte pladser og ministerier, at Det Muslimske Broderskab ikke talte protesterne og demonstrationerne ned, noget som har været fast praksis lige siden protesterne mod Mubarak begyndte. Endelig opfordrede Broderskabet folket til at forsvare revolutionen.

Kaldet blev besvaret af millioner af mennesker, der strømmede til Tahrir. Det var demonstrationer, der i størrelse overgik protesterne, som førte til Mubaraks fald. Og protesterne sikrede, at Det Muslimske Broderskabs kandidat, Mursi, vandt valget over Mubaraks sidste premierminister Shafiq.

Valget mellem pest eller kolera?

Allerede dengang blev valget mellem Shafiq, som er sekulær, men som repræsenterer torturkamrene, Mubaraks røveri af landets ejendomme og den desperate fattigdom for masserne, overfor en islamistisk præsidentkandidat, betegnet som et valg mellem pest eller kolera for socialister.

Valget mellem "pest eller kolera" er ikke ligegyldigt, hvis man har et modtræk, en slags vaccine mod en af plagerne. Revolutionære Socialister i Egypten fremhævede, at socialister bliver nødt til at forholde sig til, hvor masserne er, og på det tidspunkt havde store dele af masserne et reelt håb om, at Broderskabet kunne være en skridt fremad.

Yderligere havde masserne aldrig før kunnet stemme i et valg, der tilnærmelsesvis kunne siges at være så frit. Dette var et gigantisk skridt fremad, en del af revolutionens landevindinger, som socialister må forsvare.

Denne position er ikke det samme som en ukritisk stemme for Broderskabet. Det var en måde at forholde sig til dem, der stadig så mod Broderskabet: "Stem på Mursi – men vid, at han vil svigte dig og svigte revolutionens principper og ikke indfri dens manglende mål. Vaccinen mod denne plage - en neoliberalist med langt skæg, en forretningsmand og islamist - er at udstille hans beskidte aftaler med det gamle regime, blive ved med at protestere og strejke for de sociale og økonomiske rettigheder, som han ikke vil give jer, og som har været drivkraft for revolutionen inden den overhovedet begyndte."

Broderskabets fald

Det var præcis det, der skete. På under to et halvt år, er Det Muslimske Broderskab gået fra at være den eneste politiske organisation, der for alvor kunne samle masserne i opgøret med det gamle regime til at være forhadt blandt store dele af masserne. Det har i allerhøjeste grad været selvforskyldt. Med regeringsmagten fortsatte de den samme neoliberale politik, som masserne væltede Mubarak på, og valgte side til fordel for landets superrige, regionens oliesheikerne, USA og IMF.

Protesterne d. 30 juni toppede en strejkebølge, hvis top var uset høj og hvis kraft var enorm, selv indenfor et strejke-stormfuldt hav, der har været i uro i over 10 år. Igen var der flere folk på gaden i hele Egypten end i protesterne mod Mubarak. Konservative skøn taler om 17 millioner, imens andre vurderer, at over 20 millioner mennesker gik på gaderne i protest.

En underskriftskampagne under navnet Tarmarod (Rebel), vendt mod Mursis regering, formåede i løbet af ganske få måneder at få flere millioner underskrifter end Mursi fik stemmer. At tro, at alle disse millionvis af individuelle handlinger; protesterne, strejkerne, de titusindvis af aktivister, der indsamlede millioner af underskrifter, er koordineret og en konsekvens af militæret og det gamle regimes indsats - at der skulle være tale om en konspiration mod Broderskabet - er vanvid.

Det betyder ikke, at der ikke også var kontrarevolutionære kræfter, der forsøgte at lukrere på det voksende had mod Broderskabet. Kræfterne bag underskriftsindsamlingerne har skiftet karakter. Hvor den i starten var igangsat af folk omkring den revolutionære bevægelse, udtales der i dag støtte til militærets overgangsregering og national enhed. Og heri ligger den revolutionære bevægelses største svaghed.

Militæret bruger den sekteriske vold til at splitte bevægelsen

Store dele af masserne så mod militæret som Egyptens frelser, der kan sikre ro og orden, og tage et opgør mod Mursis regering, som var ligeså brutal og blodig mod protester, som de tidligere regeringer havde været.

Det betød også, at i dét øjeblik, hvor festfyrværkeriet eksploderede på Tahrir og millioner af mennesker igen jublede over, at de ved kollektiv kraft havde fjernet en regent, der ikke mødte deres krav om et værdigt liv, i samme øjeblik indledte militæret en offensiv, hvis første offer er hele Broderskabet og dets titusindvis af aktivister som organisation, men som samtidig sigter mod hele den revolutionære bevægelse.

Den revolutionære bevægelse har ikke kunnet navigere imellem, på den ene side at være imod Broderskabet som den reaktionære kraft, det var som regeringsmagt, og på den anden side at beskytte Broderskabets medlemmer imod militærets angreb.

Da Broderskabet bevæbnede sig selv med maskingeværer og pistoler under deres sit-ins, skabte de afstand. Da de efterfølgende angreb kristne og kirker, på baggrund af et rygte om, at en snigskytte på en kristen kirke der gik efter Broderskabet, spillede de med på det som militæret ønsker: sekterisk vold mellem befolkningen. På nuværende tidspunkt er der mere end 40 kirker, der har været udsat for angreb.

Da Revolutionære Socialister og andre grupper forsøgte at danne menneskekæder omkring kirkerne for at beskytte dem mod angreb, blev de mødt af de nationale sikkerhedsstyrker. De sendte dem væk med baggrund i udgangsforbuddet med besked om, at dette var et job for hæren og politiet. Og så blev de selvsamme kirker senere angrebet.

Kampen for social retfærdighed fortsætter

Med militærets offensiv ser det sortere ud, end det har gjort i lang tid. Men militæret har samtidig ikke længere en civil maske, den kan gemme sig bag og på den måde indirekte styre politikken fra kasserne. som da Broderskabet havde regeringsmagten. De fortsatte sociale og økonomiske krav, der udspringer fra et ydmygt ønske om et værdigt liv, kan militæret heller ikke indfri, og protesterne vil rejse sig igen i mere direkte konfrontation med militæret og statsapparatet.

Aktivister i de uafhængige fagforeninger, der er skudt op efter revolutionen og som organiserer to en halv million egyptere, har iværksat en ny kampagne efter militærets kup. Kravene er mindsteløn, maksimumsløn og genansættelse af fyrede arbejdere.

En netop udsendt solidaritetserklæring til de strejkende arbejdere ved Suez-kanalen, der blev omringet og banket på plads af militæret, som også anholdte to faglige ledere, er blevet støttet af havnearbejdere, sømænd, lufthavnspersonale, tekstilarbejdere og af revolutionære grupper. Konflikten i Egypten er i stadig større grad én mellem revolution og kontrarevolution.

Interview:

Hvor skal Enhedslisten hen?

Socialistisk Arbejderavis mødte Jeanne Toxværd og Bodil Garde, som begge er med til at arrangere græsrods-konferencen "Hvor skal Enhedslisten hen?" den 7. september i Taastrup til en kop kaffe og en snak om hvad det er for et initiativ, og hvad vi kan forvente os af det.

Bodil Marie Garde er lærerstuderende og medlem af arbejdsudvalget i EL Albertslund, som er en af de fem lokalafdelinger, der indkalder til konferencen.

Jeanne Toxværd er kontaktperson for Gentofte afdelingen, som også er medindkalder til konferencen. Jeanne er valgt ind i EL's Hovedbestyrelse ved årsmødet 2013.

Hvad er baggrunden for indkaldelsen til konferencen?
Bodil: "Dråben der fik bægeret til at løbe over var årsmødet. Jeg oplever, der har været en tendens til omgåelse af partidemokratiet, hvor det der besluttes på årsmødet ikke følges i hovedbestyrelsen. Partimedlemmer, der omgår partiprogrammet og årsmødebeslutninger. Partiets netværker virker ikke. Alt i alt en højredrejning, som jeg ikke - og som vi i min afdeling - ikke er en del af."

Jeanne: "Vi var i min afdeling meget overrasket over årsmødet og endnu mere over indgåelse af finansloven. Ikke mindst var vi overrasket over, at vi pludselig var nogle af dem, der skulle sige "hov, der er noget galt her!" Vi synes jo ikke selv, det er os, der er blevet mere 'revolutionære og rabiate' end tidligere.

Vi var også meget skuffet og forundret over at opleve et årsmøde, hvor røde faner var væk osv. Den slags kan synes som småting, men vi oplever, at partiets demokratiske fundament er i gang med at skride."

Er det Enhedslistens venstrefløj, der mødes på konferencen?
Jeanne: "Jeg synes, det er for firkantet at tale om højre- og venstrefløj, det er meget mere dynamisk end dét. Der er nogle diskussioner om, hvor vi gerne vil have EL hen; skal EL være et parlamentarisk parti, hvor beslutningerne tages centralt, eller skal vi stadig være et medlemsdemokratisk parti, hvor tingene kører fra bunden og opad, og hvormed vi også vil have en stærkere gennemslagskraft i bevægelser og i forbindelsen med almindelige mennesker hvor de er.

Så det er medlemsdemokratiet, der sættes i fokus og er omdrejningspunktet for denne her konference."

Bodil: "Jamen det er klart, at vi har denne her analyse, at der er tendens til en højredrejning og topstyring. Og der vil de fleste oplægsholdere være helt eller delvis enige i denne analyse. Vi er bestemt ikke alle sammen enige om alting, men det er klart, at vi der indkalder til konferencen gør det fordi, vi ser et problem."

Hvordan mener i forholdet mellem det parlamentariske og det udenomsparlamentariske arbejde burde være i EL?

Jeanne: "Bedre! Og det bliver det kun ved at starte med en dialog om det, og den dialog får vi på konferencen, for der kommer også folketingspolitikere og flere HB-medlemmer."

Bodil: "Altså det da helt uhørt, at det parlamentariske arbejde blokerer for det udenomsparlamentariske i et revolutionært parti!", udbryder Bodil grinende, og uddyber; "Jeg mener, at det parlamentariske altid må understøtte det udenomsparlamentariske."

Jeanne: Ja, vi skal 'gå på to ben'.

Bodil: Men jeg vil helt klart fastholde, at det er skal være det udenomsparlamentariske, der vægtes højest, for der er dér, vi kan møde almindelige mennesker, og hvor vi kan bygge bevægelse. Plus at det er dér, vi har muligheden for at udvikle noget ordentlig politik, og hvor vi skoler hinanden som aktivister.

Det er da en kæmpe mulighed, at vi pludselig er 10.000 medlemmer, og der er det vigtigt, at de ikke er bare er tal på et papir, der bakker op om de 12 i parlamentet, men at de 12 er der for de 10.000 medlemmer.

Jeanne: Det er jo vigtigt at understrege, at denne konference er å-b-e-n for alle", griner Jeanne, "vi lukker os ikke om os selv, som visse andre initiativer jo har gjort."

Har I i den forbindelse en kommentar til det andet arrangement, der efterfølgende er indkaldt af en kreds omkring toppen af EL, som de kalder "Progressiv Politik"?

Jeanne: "Ja, det er et helt anderledes ekskluderende arrangement. Det var et åbent møde i EL-regi til at begynde med. Men det ændrede sig undervejs. Jeg havde først tilmeldt mig, da jeg som HB-medlem gerne vil følge med i medlemmernes diskussioner om den kommende finanslov.

Men så får jeg efterfølgende at vide, at jeg ikke må være med, da jeg ikke har tilsluttet mig et bestemt årsmødeforslag, og dét synes jeg er ekstremt ekskluderende. Og jeg synes det er problematisk, at årsmødevalgte folketingskandidater og medlemmer er med til den slags."

Et af spørgsmålene i indkaldelsen til den konferencen, I arrangerer, er om EL er på vej til at blive et venstrereformistisk parti?

Bodil: "Jeg mener, at hvis vi fortsætter den nuværende udvikling, så kan vi ligeså godt pakke revolutionen sammen.

Det handler om ikke at skulle tilpasse vores politik efter reformistiske rammer og hvad der kan afstemmes med Socialdemokratiet, men at kunne sige til alle de her mennesker, der søger efter noget andet, at "hvis I vil noget andet, så kan I noget andet!" Men det kræver naturligvis, at EL faktisk kan vise et alternativ."

Jeanne: "Ja, hvis vi ikke kan dét, så mister vi vores eksistensberettigelse. Og det er netop derfor, vi gerne vil holde den her konference."

Hvis I skulle komme med et bud på en anden strategi for EL, hvad skulle sådan en så være?

Jeanne: "Spørgsmålet er om ikke den vej, der er begyndt at blive betrådt, i virkeligheden er en fejltagelse, og at vi bare skal tilbage på den rette sti. Måske kan konferencen her blive en opvågnen."

Bodil: "Vi skal skabe aktivismeglæde, og det arbejde vi laver i netværker og udvalgene skal have legitimitet og lydhørhed. Og så tænke i at EL er et netværk, hvor vi har adgangen til hinanden som aktivister og til at skole hinanden til bedre aktivister og socialister i vores fagforeninger.

F.eks. var næsten alle lærere aktive under lockouten aktive og gik på gaden. Så nytter det ikke noget at komme ind i lærernetværket og opleve, at det arbejde, vi laver der, ikke har noget at skulle have sagt i forhold til partiets ageren under lockouten, og at der ikke er respekt omkring det opadtil i partiorganisationen.

Det må være en strategi at gøre politikudviklingen til noget, der har sin baggrund i det virkelige liv ude på arbejdspladserne og gennem erfaringerne i fagforeningerne, men dét er svært, hvis der er topstyring, ik? Mange resurser går tabt."

Hvad håber I der kommer ud af konferencen? Bliver vi mange, og skal vi mødes igen?

Jeanne: "Vi bliver mange, i hvert fald 200. Det kommer jo til at starte en debatrække, ikke? Vi kan jo desværre ikke på konferencens syv timer nå i dybden med alle de her væsentlige punkter."

"EL bør reducere pladserne i Folketinget til den rene talerstol og fokusere alle kræfter på det udenomsparlamentariske"

Vi lever i en verden, der er præget af 40 års neoliberalisering. I slut 60'erne og op gennem 70'erne opsagde kapitalen det sociale kompromis som blev indgået med socialdemokratierne efter 2. verdenskrig, og den neoliberale epoke påbegyndte en indordning af alle livets områder under en stadig mere globaliserende kapital. Kapitalismen er i dag mere total end nogensinde.

af Esben Bøgh Sørensen, Enhedslisten Århus

Det repræsentative politiske system er som følge heraf i krise, og overalt i verden skyder opstande mod de herskende politiske og økonomiske eliter op. I lyset af alt dette mener jeg, at den vigtigste politiske opgave i dag er at re-aktualisere en socialistisk, radikal og ikke-parlamentarisk opfattelse af demokrati. En opfattelse som bryder med den socialdemokratiske systemintegration, og som ikke nærer nogen illusioner om, det keynesianske "første skridt på vejen" (mod socialisme).

Reformisme og "vejen ud af krisen"

Enhedslisten er i dag det parti, der står for den traditionelle sammenkobling af socialdemokratisme og keynesianisme. I den nye beskæftigelsesplan fra partiet tales der om investeringer og "jobskabelse" i det private og det offentlige. Det indebærer en fuldstændig opgivelse overfor kapitalismens vækstparadigme til fordel for et forsøg på at håndtere kapitalismens krise.

Men kapitalismen hverken kan eller skal reddes.

Keynesianismen, som hører til i tiden efter 2. verdenskrig, bliver på samme tid undermineret af tilslutningen til neoliberale nulvækst-finanslove.

Samtidig bifalder Enhedslisten med den seneste "demokrati"-udtalelse fra årsmødet det ellers kriseramte repræsentative system, også selvom der tales om en "udvidelse" eller at der skal "mere" til af det.

Vil vi administrere eller bryde med systemet?

Fremfor et forsøg på at genoplive keynesianismen og den socialdemokratiske systemintegration og en tilslutning til det kriseramte repræsentative system burde Enhedslisten, i forlængelse af de globale protester og opstande mod selvsamme system, kritisere og foreslå et brud hermed.

En re-aktualisering af en radikal, socialistisk demokratiopfattelse må altså basere sig på ideen om brud og ikke "udvidelse". Det er denne opgave, Enhedslisten burde tage på sig.

I stedet for at udvikle sig til en integreret og statsfinansieret del af statsapparatet og sammen med den politiske elite forsøge at håndtere kapitalismens krise, burde Enhedslisten reducere pladserne i Folketinget til den rene talerstol og fokusere alle kræfter på det udenomsparlamentariske.

Kampen om de dagsaktuelle her-og-nu spørgsmål bør ikke centreres omkring spillet på Christiansborg, men bør føres ude i samfundet. At Folketinget bør være en talerstol betyder, at det bør fungere som et instrument for bevægelserne, og ikke omvendt, som det er tilfældet i dag.

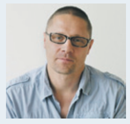
Vi skal ud af Christiansborg og ud på gaderne - ikke for at tækkes en bureaukratisk fagbevægelse, men for at skabe en ny radikal bevægelse, der kunne lægge sig i forlængelse af protestånden fra den sidste 1. maj.

Det kræver ikke bare en politisk, men også en organisatorisk ny-orientering, herunder en gennemgribende diskussion af hvordan, vi skaber en ny partiform, der kan bryde med den nuværende vælgerforeningsform, som præger samtlige partier, herunder også Enhedslisten.

Enhedslisten

– bredere, mere åben og mere politisk

Enhedslisten står til 10-15 % af stemmerne i meningsmålingerne. Dobbelt så stor som SF og tæt på Socialdemokraterne. Hurra for det! Det er betydningsfuldt, fordi det fortæller os, at der er et stort mindretal af danskere, som ikke accepterer regeringens blå politik men vil have et venstreorienteret alternativ.

af Jakob Nerup, Enhedslisten Frederiksberg

EL's kurs mod næste valg skal bare fortsættes, for succesen er jo sikker, synes at være tankegangen i EL's ledelse. Spørgsmålet er, om vi venstreorienterede skal lade os nøje med flere mandater uden mere generel modstand mod nyliberalismen. Eller er det en langt større opgave, EL skal tage på sig?

Venstrefløjens største opgave er at skabe et alternativ til nyliberalismen. I Folketinget og i befolkningen, som politisk og ideologisk alternativ, og som organiseret netværk, der kan yde konkret modstand.

Erhvervslivet og de rige er forenet om at fortsætte og forstærke angrebene på velfærden og arbejderklassens løn. De har forlængst opgivet klassesamarbejdet, men det har fagbevægelsens ledere valgt at lade som om ikke er tilfældet. S og SF har omfavnet nyliberalismen, og kan således ikke udgøre et alternativ.

Enhedslisten – bredere, mere åben og mere politisk

Opgaven er altså langt mere end flere vælgere. Fordi vi hverken forandrer noget ved, at EL får 10 mandater ekstra eller kan hjælpe til i arbejderklassen med at få selvtillid nok til at stå imod lønnedgang og angreb på velfærden.

Hvis EL fortsætter som nu, så vil vi bare blive et SF version 2.0, hvor vi kalder os socialister, men i praksis kun arbejder efter det næste parlamentariske forlig. Virkeligheden kræver noget mere. Vi vil ud og argumentere imod nyliberalismen og gå forrest i at udfordre fagbevægelsens passivitet.

Vi vil have et politisk og ideologisk alternativ, som både giver argumenter og forståelse af den nyliberale kapitalismes fremgangsmåde og strategi, samtidig med at vi har et samfundsmæssigt fremtidsprojekt.

Ideen om at vi kan indrette samfundet solidarisk, bæredygtigt og globalt åbent skal genopfindes, som den idé, fællesskabet kan bygges op om. Ja, det er socialisme jeg snakker om, men frem for en eksakt model, så er det vigtigste, at vi kan forklare visionen og de værdier den bygger på.

Det skal understøtte vores politiske og ideologiske modsvar til nyliberalismens frontalangreb på velfærdsstaten, og deres individualiseringsideologi og syndebukkeforfølgelser mod muslimer, fattige og de anderledes.

EL's store opgave, er at blive den fælles platform, som kan skabe enhed bag kampen mod nyliberalismen. EL's politik skal tænkes bredere. EL skal kunne rumme alle fra SF's traditionelle venstrefløj til revolutionære antikapitalister fra IS. EL skal tiltrække faglige fra Dennis Kristensen til den strejkesultne faglige superaktivist.

Ikke et vælgerforeningsparti

EL's ledelse vil nok sige, at det kan vi også i dag, men problemet er, at projektet formuleres uniformt og ikke åbent nok. Der er for meget "kom og støt vores politik" og alt for lidt "Kom og vær med til at formulere vores politik".

Diskussionen ude på landets arbejdspladser handler ikke om reform eller revolution, men om vi passivt skal finde individuelle overlevelsesstrategier i det nyliberale stormvejr, eller om vi skal finde fællesskab i kampen for velfærdsstaten og arbejderklassens kollektive rettigheder.

For at genskabe selvtilliden i arbejderklassen, er det vigtigste, at der kommer argumenter mod nyliberalismen og for et fællesskabsorienteret alternativ. I den diskussion er skillelinjen ikke mellem revolutionære og reformister, men mellem de som accepterer nyliberalismen og de som forsvarer velfærden.

Fremtiden står på spil. Skal vi bare være SF version 2.0 eller et bredt og slagkraftigt alternativ til nyliberalismen?

REFORM, REVOLUTION, ARBEJDERKLASSE OG PARTI

Hvordan stopper vi regeringens angreb? Eller: Hvordan stopper vi den nyliberalistiske krisepolitik? For den vil fortsætte under den næste regering, og den næste ... Eller mere generelt: Hvordan skaber vi mere gennemgribende forandringer?

af Jørn Andersen, foto: Mette Kramer KRistensen

Umiddelbart lyder det som om, det er to forskellige ting. Hvad har det at stoppe et meget konkret dagpengeangreb at gøre med, hvordan vi får et mere solidarisk samfund – eller hvordan vi afskaffer kapitalismen? Faktisk en hel del.

I dag, under kapitalismens dybeste krise, er det i praksis umuligt at vinde selv begrænsede forbedringer uden et mere generelt skift i det politiske billede.

Fx er der i folketinget 163 mandater, der støtter regeringens angreb på arbejderklassen og de fattige. Kun Enhedslistens 12 mandater er imod. Selv om holdningen i befolkningen er betydeligt anderledes, så viser meningsmålinger, at partier, der støtter angrebene, vil få mindst 150 mandater ved næste valg.

Med andre ord: Forbedringer af SU, dagpenge, kontanthjælp, lærernes arbejdstid osv. forudsætter et *generelt* politisk skift. En fagforening eller en uddannelsesorganisation, der *alene* fokuserer på "sit eget" område, er dømt til at tabe.

Vi kan kun ændre det *generelle* politiske billede i fællesskab – på tværs af fag, køn, alder, hudfarve, nationalitet osv. Spørgsmålet er hvordan?

Hvor er magten?

På venstrefløjen er der to principielt forskellige svar på det spørgsmål: Det parlamentariske svar og det udenoms-parlamentariske svar.

Det parlamentariske svar tager udgangspunkt i politik, som de fleste opfatter det. Det er noget politikerne tager sig af. Det foregår på Christiansborg. Folketinget er det højeste udtryk for folkets demokratiske vilje.

Venstrefløjens styrke kan måles i den opbakning, den får ved folketingsvalg. Når venstrefløjens visioner ved et folketingsvalg har opbakning fra et flertal i befolkningen, kan mere grundlæggende samfundsforandringer påbegyndes. Indtil da kan man kun håbe på at opnå småforbedringer sammen med tilfældige flertal.

Det udenoms-parlamentariske svar tager udgangspunkt i, at den reelle magt i samfundet findes uden for folketinget – hos dem, der ejer og kontrollerer produktionsmidlerne, dvs. økonomien.

Denne lille elite er velorganiseret og har en enorm udenoms-parlamentarisk magt. Den kontrollerer de væsentligste dele af statsapparatet – politi, militær

> **"den reelle magt i samfundet findes uden for folketinget"**

og flertallet af ledende embedsmænd osv. Den ejer typisk langt de fleste medier. Den lever af – og for – at tjene på vores arbejde.

Men elitens magt afhænger af, at folk anerkender den – eller i det mindste anerkender, at der ikke er noget alternativ. Oftest er denne opbakning passiv – bortset fra en stemme hvert 4. år. Så længe det er tilfældet, kan den magthavende elite også regne med i hovedsagen at få valgt de politikere, som de kaster deres reklamekroner efter.

Venstrefløjens opgave er derfor at bygge en udenoms-parlamentarisk modstand, der kan udfordre kapitalens udenoms-parlamentariske magt.

Det indebærer en langt mere aktiv involvering – en stemme hvert 4. år er langt fra nok. Demonstrationer og protester er ofte de første skridt. Strejker og besættelser er langt mere magtfulde aktiviteter – specielt når de koordineres for fælles krav.

Kamp eller forhandling?

Der er mange hvis'er og men'er til denne korte forklaring. Fx anerkender den parlamentarisk orienterede del af venstrefløjen også demonstrationer og strejker. Men kun som en ekstra hjælp – den "rigtige" politik foregår i folketinget.

Ligeledes afviser "udenoms-parlamentarikerne" ikke at stille op til valg – men kun for at få en ekstra talerstol til at støtte en aktiv bevægelse udenfor.

Alligevel er det ikke svært at se, at det har klare konsekvenser, om man vælger det ene eller det andet udgangspunkt.

Den parlamentariske strategi løber hurtigt ind i det problem, at selv når de repræsenterer et klart flertal i befolkningen – som fx i dagpenge-sagen, hvor 80 % ville bevare dagpengeretten – så er de ude af stand til at omsætte denne opbakning til parlamentarisk magt. Enhedslisten havde stadig kun 12 mandater.

Til gengæld har den udenoms-parlamentariske strategi det problem, at den forudsætter, at langt flere er aktive. Så længe folk ikke tror på, at det nytter at demonstrere eller strejke, så er denne strategi lige så magtesløs som den parlamentariske – medmindre den forsøger at mobilisere flere til aktiv modstand.

Den parlamentariske strategi begrænser sig til forhandlinger med magthavernes repræsentanter om små forbedringer og tvivlsomme kompromisser. Den udenoms-parlamentariske satser på at involvere det store flertal i aktiv kamp for egne vilkår.

Arbejderklassen

Valget af strategi har også betydning for, *hvem* man primært henvender sig til. Et parlamentarisk parti henvender sig til *alle vælgere* – uanset hvilken social sammenhæng, de i øvrigt indgår i.

For "udenoms-parlamentarikerne" er *arbejderklassen* den vigtigste kraft for forandring.

Arbejderklassen er for det første det store flertal. Men kapitalisterne er også direkte af-

> **"arbejderklassen er også en kollektiv klasse"**

hængige af arbejderklassen – den producerer deres profit. Det giver arbejderklassen en enorm samfundsmæssig magt – hvis den er organiseret.

Hvis større dele af arbejderklassen nægter at producere tjener kapitalisterne ingen profit – og så kan de pludselig blive meget medgørlige. Og hvis arbejderklassen overtager kontorer, fabrikker og institutioner, kan den meget enkelt begynde at producere for sig selv og for samfundet som helhed – uden det kapitalistiske profit-system.

Endelig er arbejderklassen også en *kollektiv* klasse. Tusinder af DSB-arbejdere kan ikke dele DSB op individuelt mellem sig. De er nødt til, selv under kapitalismen, at arbejde kollektivt. Det samme gælder for langt de fleste andre arbejdere – fra pædagoger, lærere og sygeplejersker til IT-arbejdere, arbejdere i supermarkeder og kontoransatte.

Når arbejderklassen kaster kapitalismens konkurrence- og profit-mekanismer på historiens mødding, kan den begynde at præge hele samfundet med *sin måde* at organisere samfundet på.

Det er det, vi kalder socialisme.

Det betyder selvfølgelig ikke, at studerende, pensionister og arbejdsløse ikke spiller en rolle i kampen for socialisme – eller i den konkrete kamp mod krisepolitikken. Men arbejderklassen er helt afgørende i den kamp – fordi den udgør flertallet, fordi den er kollektiv, og fordi den producerer profit.

Valgparti eller kampparti?

Endelig har valget af strategi betydning for hvilken type af politisk parti, man skal organisere.

Vælger man en parlamentarisk strategi, så bygger man et parti som de 7-8 andre. Ønsker man et mere demokratisk samfund, bygger man også et mere demokratisk af slagsen. Men grundlæggende bygger man et parti for at få stemmer – et valgparti.

Hvis folks, og især arbejderes, egen kollektive aktivitet er nøglen til forandring, så er der behov for en anden type af parti. Arbejderklassens styrke – i dagskampen og i kampen for et socialistisk samfund – afhænger af organisering. Derfor bygger man et kampparti.

Et parlamentarisk orienteret parti satser på at bruge *den eksisterende stat* i forhandlinger om forandring. Den vil derfor styrke staten over for befolkningen.

Et udenoms-parlamentarisk kampparti satser på at *smadre* det eksisterende statsapparat og erstatte det med arbejderklassens og andre gruppers koordinerede selv-organisering.

Over for kapitalens angreb – i dag og på sigt – er venstrefløjens parlamentariske mandater magtesløse. Kun ved at bygge en langt stærkere udenoms-parlamentarisk aktivitet blandt arbejdere, studerende osv. har vi en chance for at stoppe dem. Det er udfordringen for Enhedslistens venstrefløj.

"Tag aldrig syd for Lyngby"

Reportage i Berlingske viser, at klassesamfundet er dødt og borte.

Lars Henrik Carlskov

Klassekampen er som bekendt for længst forbi, og selv om det pga. en beklagelig forglemmelse endnu ikke er blevet oplyst, hvem der vandt, kan man f.eks. besøge Rungsted Havn, hvis man stadig er i tvivl. Det er netop, hvad Berlingske har gjort, og derfor kan avisen 27. juli bringe en reportage sprængfyldt med eksempler på, at det klasseløse samfund har indfundet sig.

Det er dog ikke uden vanskeligheder at være udsendt reporter i Rungsted, for "Berlingske vil nok få svært ved at finde nogen, der vil snakke", som lokale piger med "tasker fra mærker, der koster en kvart månedsløn", forklarer avisen. "For alle dem, der er noget ved noget, er på ferie i Cannes. Og resten er bange for at blive stemplet som højrøvede." Et chokerende vidnesbyrd om, at de rige selv i ellers trygge omgivelser langs den

> **"Da de var yngre, fik de flere hårde kontanter. Nu er det mere goder: En bil i 18-års fødselsdagsgave, adgang til speedbåden, en verden af muligheder og gode råd."**

nordsjællandske strandvej martres af den ondskabsfulde jantelov. Heldigvis er det lykkedes Berlingske at indsamle vidneudsagn fra nogle af Jantelovens forpinte ofre.

F.eks. fra Niclas Milvertz: "Hvis du har en dyr bil, går folk ud fra, at du har snydt dig til pengene. Ingen tænker, at det kan være, fordi man faktisk har arbejdet hårdt. Det er mentaliteten. Folk har slet ikke nogen respekt." Desværre har respektløsheden nu bredt sig til selv Berlingske, som således få linjer senere skriver om Milvertz og hans venner, at da "de var yngre, fik de flere hårde kontanter. Nu er det mere goder: En bil i 18-års fødselsdagsgave, adgang til speedbåden, en verden af muligheder og gode råd." Da det mangler på listen, er det åbenbart først senere i livet, at man i de kredse får bankpakker.

"Der er kun to rigtige uddannelser, hedder det i Vedbæk-hjemmet, og det er revisor og advokat", skriver Berlingske om en pige, avisen møder ved havnen i Rungsted. Og det er ikke kun Janteloven, man bør frygte, idet denne pige derhjemme er blevet belært om, at "hun ikke må komme »syd for Lyngby«, for man ved aldrig, hvad det er for nogle typer". Syd for Lyngby stopper civilisationen, og hvem frygter ikke de barbariske stammer, som er kendt for at leve dér og for at skrumpe statsautoriserede revisorers hoveder og koge suppe på ejendomsadvokater fra Vedbæk?

Endelig har avisen også talt med den 18-årige Rasmus Louw-Reimer: "Folk på vores gymnasium har som regel forældre, der har penge. De har ambitioner om at starte egen virksomhed, vil gerne have et fedt job, tjene godt og leve livet. Det er typer, der bare stiler efter alt". De stiler efter alt, og sammen med de partier, der varetager deres interesser i Folketinget, har de bl.a. stilet efter at sikre almindelige lønmodtagere lavere lønninger og dårligere arbejdsforhold samt at fjerne efterlønnen, halvere dagpengeperioden, fordoble genoptjeningsperioden, sænke kontanthjælpen, beskære SU'en og forringe forholdene for fleksjobbere og førtidspensionister. Og hvis ikke Janteloven eller barbarer, syd for Lyngby og andre steder, stopper dem, vil de sikkert fortsat stile efter at sikre dig mindre løn, ringere arbejdsforhold og lavere velfærdsydelser.

Marx vs. Keynes
– klassekamp eller klassesamarbejde?

Keynesianisme og marxisme er ikke to gensidigt supplerende teorier – tværtimod handler det om borgerlig eller socialistisk krisepolitik.

Ikke overraskende har den liberale økonom John Maynard Keynes (1883-1946) fået et comeback under den globale økonomiske krise. Det skyldes hans opgør med den (neoklassiske) økonomiske skole, der hævder, at den kapitalistiske økonomi, via prismekanismen, tenderer mod en "ligevægtstilstand" mellem udbud og efterspørgsel.

Altså de økonomiske teorier, som dominerede i årene forud for "Den Store Depression" i 1930'erne - og igen fra 1970'erne og frem til den aktuelle krises udbrud. Den keynesianske revival skyldes dog ikke mindst, at disse idéer for den globale herskende klasse, modsat f.eks. marxismen, udgør en acceptabel "løsning" på kapitalismens tilbagevendende kriser, idet de ikke indebærer en omvæltning af de bestående ejendomsforhold.

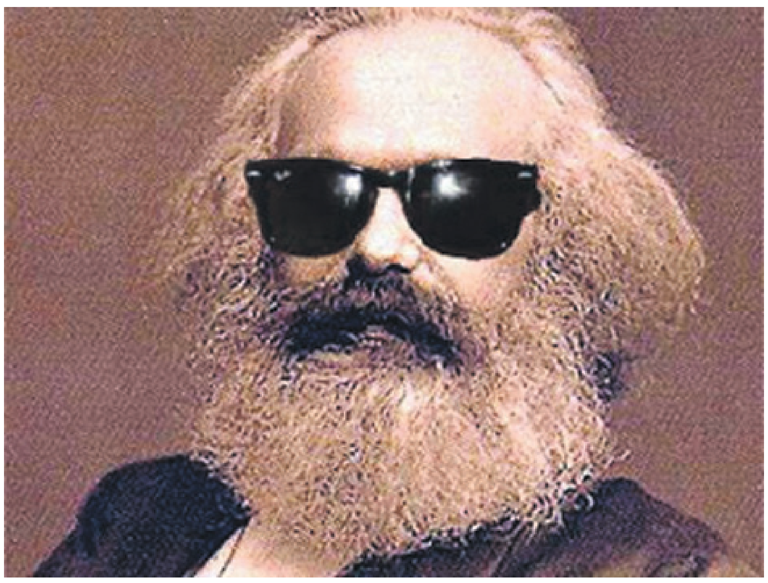
Kapitalistisk destruktion

I modsætning til sin tids økonomiske ortodoksi fremhævede Keynes imidlertid nødvendigheden af omfattende statsintervention for at redde kapitalismen fra selvdestruktion gennem økonomiske kriser og social revolution. Derfor må staten regulere efterspørgslen, bl.a. ved at justere skatter og renter, og f.eks. i nedgangstider sænke disse for at øge incitamentet til forbrug i stedet for opsparing. Dette skal stimulere den private efterspørgsel og dermed også virksomhedernes investeringslyst.

Eller f.eks. ved at udvide det offentligt forbrug, f.eks. gennem offentligt byggeri, om nødvendigt via "underskudsfinansiering", som senere vil tjene sig selv ind pga. større indtægter fra skatter og afgifter. Ligesom andre borgerlige økonomer giver Keynes dog aldrig noget tilfredsstillende svar på, hvad der i første omgang får kapitalisterne til at tilbageholde investeringerne og udløser krise.

Hvad skaber profitten?

Grunden til dette er hans afhængighed af den konventionelle økonomiteoris idé om værdi som bestemt af udbud og efterspørgsel. Men som Marx påpegede, forklarer det ikke, hvorfor nogle varers værdi er større end andres ved ligevægt mellem udbud og efterspørgsel. Alle varer har imidlertid det til fælles, at de direkte eller indirekte er et produkt af menneskeligt arbejde. Det, der bestemmer en vares værdi, er således i sidste ende mængden af "samfundsmæssigt nødvendigt arbejde", hvilket vil sige den tid, det i et givent samfund på et givent tidspunkt gennemsnitligt tager at fremstille den.

Arbejderklassen, som udgør det overvældende flertal af befolkningen, ejer og kontrollerer ikke produktionsmidlerne, hvorfor den må aflevere en del af den værdi, den skaber ("merværdien"), til kapitalistklassen. Og det er hemmeligheden bag såvel den kapitalistiske produktionsmådes drivkraft, profitten, som dens iboende modsigelser, dvs. krisetendenserne og potentialet for dens omstyrtelse.

Hvilken vej ud af krisen?

For at undgå at blive udkonkurreret må kapitalisterne konstant øge deres profit, hvilket lettest gøres ved at investere i arbejdsbesparende teknologi (produktionsmidler). Men eftersom profitten i sidste ende stammer fra menneskeligt arbejde, vil det efterhånden føre til et relativt fald i profitten for systemet som helhed i takt med, at investeringerne i produktionsmidler vokser på bekostning af investeringerne i arbejdskraft. Et sådant fald i profitraten udløste i 1970'erne en verdensøkonomisk krise. Her førte de keynesianske politikker til stagflation (økonomisk stagnation samt høj inflation og arbejdsløshed).

Derfor fik vi "nyliberalismen" og de nu bristede spekulationsbobler, bl.a. i finanssektoren, som dog ikke genoprettede det tidligere profit-niveau. Da keynesianismen ikke forstår, hvorfra profitten stammer, har den ingen løsning på det problem. Valget står derfor mellem accept af klassesamarbejde og voldsomme forringelser af lønninger, arbejdsforhold og velfærden i et desperat forsøg på at genoprette profitten - eller klassekamp for at erstatte det nuværende profitsystem med en socialistisk økonomi baseret på demokratisk planlægning efter menneskelige behov. Her kan arbejderklassen med massestrejker forhindre tilførelsen af ny værdi til kapitalismen og derved sætte en stopper for den.

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige.
Som det skete efter krisen i 30'erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Hvor skal Enhedslisten hen?

5 partiafdelinger inviterer til et heldagsmøde om Enhedslistens udvikling og fremtid lørdag d. 7. september kl. 13-19, Mølleholmsskolen, Mølleholmen 20, 2630 Taastrup.

- Hvordan har demokratiet det i Enhedslisten?
- Er vi ved at udvikle os til et venstrereformistisk parti?
- Hvad stiller et revolutionært parti op i folketinget?
- Hvad skal bevægelserne betyde i Enhedslistens arbejde?
- Hvordan forholder vi os til socialdemokratiet?
- Hvad gør vi efter næste folketingsvalg?

Mødet er naturligvis åbent for alle medlemmer af Enhedslisten og SUF, så kom og vær med i diskussionerne om disse centrale emner og flere til.

Tilmelding på: konferencemailen@gmail.com
Pris 50 kr.
Se mere på www.hvorskalenhedslistenhen.dk

Ideer til en verden i krise og oprør

MARXISME 2013

Weekenden 29. nov. – 1. dec. 2013 i København

Marxisme 2013 er en tredages politisk festival, hvor aktivister fra bevægelser og venstrefløjen mødes for at debattere, udveksle erfaringer og sammen blive klogere på venstrefløjens perspektiver, ideer og løsninger.

Marxisme 2013 arrangeres af Internationale Socialister/ISU og Forlaget Modstand.org.

Det koster 150 kr. at deltage alle 3 dage, 100 kr. for studerende. Enkeltmøder 20 kr.
Men: Hvis du tilmelder dig og betaler inden 1. november er prisen kun hhv. 100 kr. og 50 kr

Se mere om program og info på

WWW.SOCIALISTER.DK

Støt Socialistisk Arbejderavis!

Socialistisk Arbejderavis

Socialistisk Arbejderavis er ikke som andre aviser – den er et redskab til handling.

Socialistisk Arbejderavis samler beretninger om og fra folk i kamp for en mere retfærdig verden – fra de arabiske revolutioner og oprør i Sydeuropa til modstand og protester i Danmark.

Avisen udstiller, hvordan de rige og magtfulde prøver at rage endnu mere rigdom og magt til sig mens arbejderklassen og de fattige forventes at betale prisen. Artikler og indlæg argumenterer mod den krisebevidsthed og nedskæringslogik politikere og arbejdsgivere prøver at presse ned over hovedet på os.

Avisen giver bud på, hvordan de kampe der foregår kan styrkes og vindes og er et redskab for fagligt aktive på arbejdspladser, uddannelsesinstitutioner og i bevægelserne.

Socialistisk Arbejderavis kører på en meget stram økonomi – hvis du kan lide avisen og synes, det er vigtigt, at venstrefløjens medier styrkes – så støt os.

Her er hvad du kan gøre:

Støt indsamlingen (på reg. nr. 1551 kontonr. 5780160)

Tegn abonnement – det koster 200 kr. om året – så får du avisen ind ad døren hver måned.

Bliv medlem af Internationale Socialister eller ISU – se mere på www.socialister.dk

@Det er her det sker

IS/ISU AKTIVITETSER

Ikast & Silkeborg
Kontakt Kasper (6019 0217).

Møderne foregår i medborgerhuset, Bindslevs Plads 5, Silkeborg, kl. 19.00
Kontakt Kasper (6019 0217).
22. august: Marxistisk økonomi
5. september: Enhedslisten – hvilken vej?
19. september: IS tendensen – vores rødder
3. oktober: Arbejdermagt – arbejderråd og rådsmagt som alternativ til det borgerlige demokrati

Århus
Møderne foregår i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade XXX, kl. 19.30.
Kontakt Hans Jørgen (2984 7734).

20. august: Kampen mod arbejdsløsheden i 30´erne.

3. september: Modstand mod regeringen frem til folketingets åbning 1. oktober.

17. september: Erfaringer fra ti års kamp mod racisme og nynazisme.

Odense
Møderne foregår kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60.
Kontakt Lene (2323 0722).

21. august: The Everyday Sexism Project - Kvindekamp 2013

28. august: Black and White, Unite and Fight - Antiracisme og Danskernes Parti

4. september: Salvador Allende - Chile 1973

12. september: INTROMØDE Antikapitalisme / Hvad er IS?

18. september: Kommunalvalg 2013

København
29.8: DKP, VS og arbejderklassen i 70'erne

5.9: Hvordan bygger vi enhedsfront?

12.9: Uddannelse under nyliberalisme: Ulighed og ensretning

19.9: Er socialister anti-religiøse?

26.9 Er marxister feminister?

3. 10 Hvor meget har nyliberalisme svækket arbejderklassen?

Møderne foregår på Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34 kl. 19.00-21.00.
Kontakt Anders (3035 4256).

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

Say it Loud! – Marxism and the Fight against Racism' er en sprit ny udgivelse, som stiller skarpt på forskellige aspekter af racisme.

af Mette Hermansen, foto: Mette Kramer Kristensen

I de sidste ti år har der været et kæmpe opsving i islamofobisk racisme og racisme mod østeuropæiske migrantarbejdere. I Øst- og Sydeuropa vokser de fascistiske partier og organisationer eksplosivt. Say it Loud gør op med idéen om, at 'den hvide arbejder' har en indgroet, nærmest naturgiven, racistisk indstilling til folk af anden religion eller hudfarve, og beskriver i stedet i detaljer, hvordan racisme opstod hånd i hånd med slavehandlen.

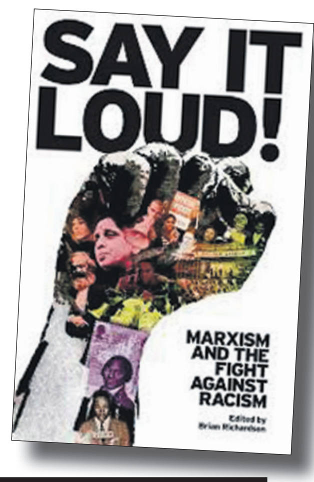
For at legitimere den umenneskelige udbytning af afrikanere blev slavehandlerne nødt til at umenneskeliggøre slaverne og skabe et billede af dem som 'vilde', 'utæmmede' og 'underlegne'; en mekanisme, der stadig i dag er fremtrædende når vores politikere skal legitimere den næste krig, de skal vinde opbakning til i befolkningen.

Say it Loud! har en række forfattere, som alle bidrager med ét kapitel. Især kapitlerne 'The roots of racism', 'The rise of Islamophobia' og 'How do we fight racism today?' fokuserer på sammenhængen mellem kapitalisme og racisme og beskriver hvordan kampen mod racisme samtidig er en kamp mod det system, som skaber og vedligeholder racisme, og som udbytter os alle.

Bogen har en klar, marxistisk rød tråd hele vejen igennem, og gør dermed også op med teorier som privilege theory og intersektionalitet, som hævder, at alle hvide mennesker har gavn af racisme og sår tvivl om, hvorvidt hvide mennesker aktivt kan indgå i kampen mod racisme eller om vi blot kan nå til at anerkende vores privilegium og derefter overlade kampen til sorte mennesker.

Andre kapitler dykker ned i historien og beskæftiger sig med Borgerrettighedsbevægelsen i USA eller Stephen Lawrence-sagen i England, som bragte den institutionaliserede racisme indenfor politistyrken op til overfladen og ud i offentligheden.

Say it Loud! er et grundigt, gennemarbejdet og kærkomment indspark i racismedebatten, som med eksempler og historisk viden gør et utal af racistiske myter til skamme og burde give typer som Søren Espersen og hans meningsfæller røde ører.

Ny Ken Loachs film: "The spirit of '45"

Til forsvar for velfærdsstaten

Den britiske instruktør Ken Loachs film "The spirit of 45 " (Ånden fra '45) er ikke bare en almindelige Loach film med socialrealistisk, indigneret og/eller dokumentarisk indhold men det er et "kampråb". Et råb om modstand mod neo-liberalisme, Thatcherisme, privatisering og en tilbagevending til idéen om at "en for alle og alle for en" er fremtid.

af Charlie Lywood

Med en mikstur af dokumentariske film og interviews med både folk som var unge nok til at have oplevet både fattigdom i 30'erne i UK og den uværdige behandling som blev arbejderklassen til del, og nuværende kommentatorer og aktivister guider Loach os igennem hvor historiske banebrydende 1945-1950 Labour regeringen under Clement Attlee var.

Gratis sundhedsvæsen, folkepension til alle uanset indkomst, nationalisering af de væsentligste service områder som transport, energi, post og vand var hovedingredienser i Labour regeringens program. Som Attlee proklamerede på valgaftenen efter at Churchill havde fået et dundrende nederlag på trods af "krigsindsatsen" – "for første gang i historien er en Labour regering valgt med et socialistisk program!". Den Britiske arbejderklasse ønskede nemlig fundamentale forandringer. Og det fik de.

Loach cutter frem og tilbage mellem 1945 og 1980'erne hvor Thatcher smadrer fagforeninger for at begynde den langsomme, men sikre, underminering af velfærdsstaten. Afnationalisering af transportsektoren, udlicitering af postvæsenet, teleområdet osv. Nedskæringer i den offentlige sektor mens man stimulerer den private sektor til at gå ind og konkurrere med bedre service for de

velhavende.

Budskabet er klart: Labour kunne med et massivt flertal lave fundamentale forbedringer for arbejderklassen mens Thatcher og hendes efterfølgere (inklusiv Ny Labours Tony Blair) kunne drive disse forbedringer tilbage. Nu er det tid til at generobre terrænet og rulle forringelserne tilbage og forsvare velfærdsstaten. Det afhænger af menneskers vilje og ikke et Guddommelige marked.

I det virkelige verden har Loach kastet sig selv og filmen (ligesom Michael Moore i USA) ud i at samle venstrefløjen i Left Unity (Venstrefløjsenhed). En bevægelse/parti som skal erstatte Labour som repræsentant for arbejderklassen i UK.

Dette er et nybrud da man tidligere har haft idéer om at ændre Labour til at forsvare arbejderklassen. Opråbet har fået 7000 støtter på underskiftsniveau og den stiftende generalforsamling er i november. Men som filmen også viser, vil også Left Unity står overfor spørgsmålet: "Hvordan ændrer vi dagsorden under kapitalisme?", "Kan vi stemme os til velfærds socialisme?", "Hvilke rolle har arbejderklassen?", "Har vi brug for et aktivistisk parti?".

Ken Loach har gjorde os alle en tjente med filmen og dannelse af Left Unity men det er op til alle os andre at fortsætte diskussioner om den strategiske vej fremad.

Efterårskampagne

ANTIKAPITALISME, SOLIDARITET OG ANTIRACISME

Internationale Socialister har skudt vores efterårskampagne i gang. Den kommer til at have tre omdrejningspunkter: modstand mod krisepolitikken, modstand mod racisme og fascisme og opbygning af et stærkere IS.

Solidaritet

Arbejderklassens våben mod bosserne

Den økonomiske krise er i sit femte år og har betydet markante forringelser for arbejderklassen verden over. Flere steder ser vi en voksende modstand mod EU's og IMF's nedskæringspolitik, lige fra revolutioner i Mellemøsten og Nordafrika over strejkebevægelsen i Grækenland til demonstrationer og protester herhjemme.

Der foregår en politisk kamp om at vinde retten til at definere, hvordan vi kommer ud af krisen. På den ene side vinder keynesianske argumenter frem, som siger at staten skal investere os ud af krisen, og på den anden side er nedskæringsargumenter, som dikterer et ræs mod bunden og troen på, at yderligere nedskæringer er vejen ud af krisen.

Som socialister vælger vi side i denne debat; vi peger på at der er råd til velfærd, vi siger at det er de rige og bankerne, der skal betale for krisen og vi siger nej til ræset mod bunden.

Vi siger, at hverken statslige investeringer eller nedskæringspolitik vil får os ud af krisen.

Vi vil stå side om side med alle, der vil slås for at forsvare velfærd, løn, SU osv. og vi vil udfordre nedskæringspolitikken.

Forandring skabes fra neden af almindelige menneskers aktivitet, og der er brug for øget modstand, hvis angrebene på vores velfærd og leveforhold skal stoppes.

Black and White - Unite and Fight

Mod racisme, islamofobi og fascisme

Med krisen

vokser vreden, og vreden skal have afløb. Desværre bliver vreden ikke altid rettet det rigtige sted hen: opad mod bosserne, bankerne og nedskærings-politikerne.

Racismen er det redskab, som magthaverne bruger til at aflede vreden. "Østarbejdere" og "Islam" bruges som skræmmebilleder til at splitte arbejderklassen, og racismen gør hver dag en stor minoritet af befolkningen til syndebukke.

Vi skal gå offensivt ind i kampen mod de racistiske argumenter. Arbejdsløshed skyldes ikke indvandrere, men et system, der skaber kriser, og stater og arbejdsgivere, der ønsker et stort arbejdsudbud, for at gøre os desperate så vi kan tæmmes, og lønnen presses.

At kunne argumentere mod racistiske ideer og deres sammenhæng med kapitalismen, er også en forudsætning for at kunne bekæmpe fascismen.

Fascismen er ikke en overhængende trussel i Danmark, men kræfterne på den yderste højrefløj er begyndt at røre på sig, og derfor skal vi holde et vågent øje med deres aktiviteter.

Krisens dybde gør, at det er nødvendigt, at vi opbygger en bred anti-racistisk og antifascistisk bevægelse

Anti-kapitalist

Revolution og socialisme

Egypten viser, at revolution er mulig – også i det 21. århundrede. Oprørene i Sydeuropa fortsætter. Kapitalismens problemer er meget dybe, og det er et spørgsmål om tid før der også bryder modstand ud i det nordlige Europa.

Det er gennem strejker, demonstrationer og fælles kamp, at folks ideer udvikler sig.

Arbejderklassen er nøglen til at udfordre systemet: det er den klasse som skaber alle værdierne i samfundet, og derfor er arbejderklassen potentielt enormt magtfuld.

Det er den klasses organisering og selvtillid, som skal styrkes og udbygges, hvis vi skal udfordre systemet.

Men historien har vist, at det er nødvendigt at danne et revolutionært lederskab i arbejderklassen, hvis det kommende oprør skal ende med socialisme og ikke med endnu et nederlag. Derfor er det nødvendigt at opbygge en organisation som samler de revolutionære.

En revolutionær organisation opbygges på at have et klart perspektiv, socialistiske ideer, kollektiv praksis og en ide om hvordan, vi gør nye medlemmer til ledere.

Kom med os og bekæmp krisepolitikken, racismen og fascismen og vær med til at opbygge et stærkt parti.

Vi inviterer alle til at være med i Internationale Socialister!

www.socialister.dk

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

POST DANMARK B PP